

Dziennik Urzędowy L 198

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 63

22 czerwca 2020

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/851 z dnia 18 czerwca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 862/2007 w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 ⁽¹⁾ 13

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/853 z dnia 18 czerwca 2020 r. upoważniająca Niemcy do zmiany porozumienia dwustronnego w sprawie transportu drogowego ze Szwajcarią w celu dopuszczenia przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami 44
- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/854 z dnia 18 czerwca 2020 r. upoważniająca Włochy do negocjowania i zawarcia ze Szwajcarią porozumienia dopuszczającego wykonywanie przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami 47

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/851

z dnia 18 czerwca 2020 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 862/2007 w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 338 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ ustanowiono wspólne i porównywalne ramy prawne dotyczące statystyk europejskich z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej.
- (2) W odpowiedzi na pojawiające się w Unii nowe potrzeby dotyczące statystyk z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz z uwagi na fakt, że zjawiska migracyjne ulegają szybkim zmianom, należy ustanowić ramy, które umożliwiają szybkie reagowanie na te zmieniające się potrzeby w obszarze statystyk z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej.
- (3) Aby wspierać Unię w podejmowaniu skutecznych działań w odpowiedzi na wyzwania związane z migracją oraz w opracowywaniu polityk opartych na prawach człowieka, należy zbierać dane dotyczące migracji i ochrony międzynarodowej częściej niż raz w roku.
- (4) Statystyki z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej mają zasadnicze znaczenie dla analizowania, formułowania i oceny wielu różnych polityk – zwłaszcza jeżeli chodzi o działania podejmowane w reakcji na przybycie osób ubiegających się o ochronę w Europie – w celu określenia i zastosowania najlepszych z nich.
- (5) Statystyki z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej są niezbędne do monitorowania ruchów migracyjnych w Unii i umożliwienia właściwego stosowania przez państwa członkowskie prawa Unii zgodnie z prawami podstawowymi określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 20 marca 2020 r. (Dz.U. C 139 z 28.4.2020, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

- (6) W celu zapewnienia jakości, a w szczególności porównywalności danych przekazywanych przez państwa członkowskie, oraz w celu sporządzania wiarygodnych ogólnych analiz na poziomie Unii, wykorzystywane dane powinny opierać się na tych samych pojęciach i odnosić się do tej samej daty referencyjnej lub tego samego okresu referencyjnego.
- (7) Przekazywane dane dotyczące migracji i ochrony międzynarodowej powinny być spójne z odpowiednimi statystykami zbieranymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 862/2007.
- (8) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 ⁽³⁾ stanowi ramy odniesienia dla statystyki europejskiej z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej. W szczególności rozporządzenie to zobowiązuje państwa członkowskie do przestrzegania zasad niezależności zawodowej, bezstronności, obiektywności, wiarygodności, poufności informacji statystycznych oraz opłacalności, a także określonych w nim kryteriów jakości.
- (9) Raporty jakości są niezbędne do oceny i poprawy jakości statystyk europejskich oraz informowania o niej. Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego zatwierdził standard Europejskiego Systemu Statystycznego (ESS) odnoszący się do struktury raportów jakości, zgodnie z przepisem dotyczącym jakości statystyk zawartym w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009. Ten standard ESS powinien przyczynić się do harmonizacji sprawozdawczości dotyczącej jakości na podstawie rozporządzenia (WE) nr 862/2007.
- (10) Aby poprawić skuteczność tworzenia statystyk, krajowe organy statystyczne mają prawo do szybkiego i bezpłatnego dostępu do wszystkich rejestrów administracyjnych i do korzystania z tych rejestrów w ramach ich własnych odpowiednich systemów administracji publicznej, a także do scalania tych rejestrów administracyjnych ze statystykami, w zakresie niezbędnym do opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich, zgodnie z przepisami dotyczącymi dostępu do rejestrów administracyjnych, korzystania z nich i ich scalania, określonymi w art. 17a rozporządzenia (WE) nr 223/2009.
- (11) Przy opracowywaniu, tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich krajowe i europejskie organy statystyczne, a w stosownych przypadkach inne odpowiednie organy, powinny uwzględniać zasady ustanowione w Europejskim kodeksie praktyk statystycznych, poddanym przeglądowi i zaktualizowanym przez Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego w dniu 16 listopada 2017 r.
- (12) Badania pilotażowe powinny uwzględniać unijną wartość dodaną, określać warunki wprowadzania zbierania nowych danych zgodnie z zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 862/2007, oceniać wykonalność i jakość statystyk, w tym możliwość ich porównywania między państwami, jak również koszty związane z odpowiednim zbieraniem danych. Przed rozpoczęciem każdego konkretnego badania pilotażowego Komisja (Eurostat) powinna dokonać przeglądu odpowiednich źródeł administracyjnych na poziomie Unii oraz sprawdzić, czy wymagane statystyki mogą się opierać na tych źródłach. Priorytetowo należy traktować badanie liczby wniosków i liczby odrzuconych wniosków o pierwsze zezwolenie na pobyt. Komisja (Eurostat) w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, powinna ocenić wyniki tych badań pilotażowych i powinna udostępnić te wyniki publicznie. Wprowadzenie zbierania nowych danych w państwach członkowskich powinno być rozważane wyłącznie w przypadku pozytywnej oceny wyników badań pilotażowych. Komisja powinna również skonsultować się Europejskim Inspektorem Ochrony Danych zgodnie z warunkami konsultacji w sprawie aktów ustawodawczych określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁴⁾.
- (13) Należy zoptymalizować wykorzystywanie dostępnych informacji i już zebranych danych w ramach zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 862/2007. W tym celu należy zbadać źródła danych funkcjonujące na poziomie Unii i na poziomie krajowym, jak również sposoby wykorzystywania ram interoperacyjności ustanowionych w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 ⁽⁵⁾ i (UE) 2019/818 ⁽⁶⁾, aby ocenić ich przydatność

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 27).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816 (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85).

dla statystyk publicznych. Taka ocena powinna również obejmować wdrożenie koncepcji interoperacyjności na poziomie Unii w celu umożliwienia różnym organizacjom korzystania z tych samych danych zgodnie z ich potrzebami i posiadanymi przez nie upoważnieniami.

- (14) W ramach zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 862/2007, Komisja (Eurostat) powinna dążyć do zapewnienia koordynacji zbierania danych wykorzystywanych przez odpowiednie agencje Unii i w tym celu powinna zawrzeć umowy o współpracy z tymi agencjami zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.
- (15) Aby osiągnąć cele określone w rozporządzeniu (WE) nr 862/2007, należy przeznaczyć wystarczające zasoby finansowe na zbieranie, analizowanie i rozpowszechnianie wysokiej jakości statystyk europejskich i krajowych z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej.
- (16) W przypadku, gdy wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 862/2007 wymagałoby opracowania i wprowadzenia w ramach krajowego systemu statystycznego w państwie członkowskim nowych metod i zbierania nowych danych do celów statystycznych na podstawie tego rozporządzenia, w tym udziału danego państwa członkowskiego w badaniach pilotażowych oraz aktualizacji źródeł danych i systemów informatycznych, takiemu państwu członkowskiemu powinny być przyznane unijne środki finansowe w formie dotacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁷⁾.
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, do ochrony danych osobowych i do niedyskryminacji, określonych w Karcie. Do przetwarzania danych osobowych objętych rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 zastosowanie mają rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁸⁾ i rozporządzenie (UE) 2018/1725.
- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 862/2007, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określania praktycznych ustaleń co do raportów jakości, jak i treści tych raportów, określenia odpowiednich formatów przesyłania danych, ustalenia sposobów dezagregowania danych oraz ustanowienia, na podstawie oceny rezultatów badań pilotażowych, zbierania nowych danych i dezagregacji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁹⁾.
- (19) W przypadku gdy wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 862/2007 wymaga istotnych dostosowań w krajowym systemie statystycznym państwa członkowskiego, w należycie uzasadnionych przypadkach Komisja powinna mieć możliwość przyznania, w drodze aktów wykonawczych, danemu państwu członkowskiemu odstępstwa obowiązującego przez określony czas. Takie istotne dostosowania mogą wynikać w szczególności z konieczności poprawy aktualności, dostosowania założeń metodologicznych zbierania danych, łącznie z dostępem do źródeł administracyjnych, lub z potrzeby opracowania nowych narzędzi tworzenia danych.
- (20) Warunkiem skutecznego monitorowania stosowania rozporządzenia (WE) nr 862/2007 jest poddawanie go ocenie w regularnych odstępach czasu. Komisja powinna szczegółowo oceniać statystyki zestawiane zgodnie z tym rozporządzeniem, jak również ich jakość i terminowość ich przekazywania, na potrzeby przedstawiania sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Komisja (Eurostat) powinna prowadzić ściśle konsultacje ze wszystkimi podmiotami uczestniczącymi w zbieraniu danych z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz z głównymi użytkownikami tych statystyk.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (21) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zmiana i uzupełnienie istniejących wspólnych przepisów dotyczących zbierania i zestawiania statystyk europejskich z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na harmonizację i porównywalność możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (22) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 862/2007.
- (23) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych ⁽¹⁰⁾.
- (24) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem ds. Europejskiego Systemu Statystycznego,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 862/2007

W rozporządzeniu (WE) nr 862/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) procedur i postępowań administracyjnych oraz sądowych w państwach członkowskich, związanych z imigracją, udzielaniem zezwolenia na pobyt, obywatelstwem, nadawaniem statusu uchodźcy i udzielaniem innych form ochrony międzynarodowej, nielegalnym wjazdem i nielegalnym pobylem oraz powrotami.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. j)–m) otrzymują brzmienie:

„j) »wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej« oznacza wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. h) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (*);

k) »status uchodźcy« oznacza status uchodźcy zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. e) dyrektywy 2011/95/UE;

l) »status ochrony uzupełniającej« oznacza status osoby, której udzielono ochrony uzupełniającej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. g) dyrektywy 2011/95/UE;

m) »członkowie rodziny« oznaczają członków rodziny zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (**);

(*) Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9.

(**) Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31.”;

(ii) lit. o)–q) otrzymują brzmienie:

„o) »małoletni bez opieki« oznaczają małoletniego bez opieki zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. l) dyrektywy 2011/95/UE;

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- p) »granice zewnętrzne« oznaczają granice zewnętrzne zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (*);
- q) »obywatele państw trzecich, którym odmówiono wjazdu« oznaczają obywatele państw trzecich, którym odmówiono wjazdu na granicy zewnętrznej, ponieważ nie spełniają wszystkich warunków wjazdu określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/399 i nie należą do żadnej z kategorii osób wymienionych w art. 6 ust. 5 tego rozporządzenia;

(*) Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1.”;

b) uchyla się ust. 3;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej wycofanych w trakcie okresu referencyjnego, zdezagregowanych według wycofania formalnego i wycofania dorozumianego, o których mowa w art. 27 i 28 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (*);

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).”;

(ii) w akapicie pierwszym dodaje się litery w brzmieniu:

„d) osób, które złożyły wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zostały objęte takim wnioskiem jako członkowie rodziny podczas okresu referencyjnego i które ubiegają się o ochronę międzynarodową po raz pierwszy;

e) osób, które złożyły wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zostały objęte takim wnioskiem jako członkowie rodziny podczas okresu referencyjnego i których wnioski zostały rozpatrzone w ramach procedury prowadzonej w trybie przyspieszonym, o której mowa w art. 31 ust. 8 dyrektywy 2013/32/UE;

f) osób, które złożyły kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym mowa w art. 40 dyrektywy 2013/32/UE, lub które zostały objęte takim wnioskiem jako członkowie rodziny podczas okresu referencyjnego;

g) osób, które złożyły wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zostały objęte takim wnioskiem jako członkowie rodziny i które, na koniec okresu referencyjnego, korzystały ze świadczeń materialnych w ramach przyjmowania zapewniających wnioskodawcom odpowiedni poziom życia zgodnie z art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).”;

(iii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Statystyki, o których mowa w lit. a)–f), są zdezagregowane według wieku i płci, według obywatelstwa osób, których dotyczą, z wyszczególnieniem małoletnich bez opieki. Dotyczą one okresów referencyjnych wynoszących jeden miesiąc kalendarzowy i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu dwóch miesięcy od końca miesiąca referencyjnego. Pierwszym miesiącem referencyjnym jest styczeń 2021 r.

Statystyki, o których mowa w lit. g), dotyczą okresów referencyjnych wynoszących jeden rok kalendarzowy i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu sześciu miesięcy od końca roku referencyjnego. Pierwszym rokiem referencyjnym jest rok 2021.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) osób objętych decyzjami o udzieleniu, pozbawieniu, wygaśnięciu lub odmowie przedłużenia statusu uchodźcy, podjętymi w pierwszej instancji przez organy administracyjne lub sądowe podczas okresu referencyjnego;

c) osób objętych decyzjami o udzieleniu, pozbawieniu, wygaśnięciu lub odmowie przedłużenia ochrony uzupełniającej, podjętymi w pierwszej instancji przez organy administracyjne lub sądowe podczas okresu referencyjnego;”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Statystyki te są zdezagregowane według wieku i płci, według obywatelstwa osób, których dotyczą, z wyszczególnieniem małoletnich bez opieki. Dotyczą one okresów referencyjnych wynoszących trzy miesiące kalendarzowe i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu dwóch miesięcy od końca okresu referencyjnego. Pierwszy okres referencyjny trwa od stycznia do marca 2021 r.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) osób objętych ostatecznymi decyzjami o udzieleniu, pozbawieniu, wygaśnięciu lub odmowie przedłużenia statusu uchodźcy, podjętymi przez organy administracyjne lub sądowe podczas okresu referencyjnego;

d) osób objętych ostatecznymi decyzjami o udzieleniu, pozbawieniu, wygaśnięciu lub odmowie przedłużenia ochrony uzupełniającej, podjętymi przez organy administracyjne lub sądowe podczas okresu referencyjnego;”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Statystyki te są zdezagregowane według wieku i płci, według obywatelstwa osób, których dotyczą, a także, z wyjątkiem lit. a), z wyszczególnieniem małoletnich bez opieki. Ponadto, statystyki na podstawie lit. g), są zdezagregowane według kraju zamieszkania i rodzaju decyzji azylowej.

Statystyki, o których mowa w akapicie pierwszym, dotyczą okresów referencyjnych wynoszących jeden rok kalendarzowy i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu trzech miesięcy od końca roku referencyjnego. Pierwszym rokiem referencyjnym jest rok 2021.”;

d) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym dodaje się litery w brzmieniu:

„f) liczba wniosków o ponowne rozpatrzenie wtórnego przyjęcia lub przejścia osoby ubiegającej się o nadanie statusu uchodźcy;

g) przepisy prawa będące podstawą wniosków, o których mowa w lit. f);

h) decyzje podjęte w odpowiedzi na wnioski, o których mowa w lit. f).”;

i) liczba przekazania na podstawie decyzji, o których mowa w lit. h).”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Statystyki te są zdezagregowane według płci oraz z wyszczególnieniem małoletnich pod opieką i małoletnich bez opieki. Dotyczą one okresów referencyjnych wynoszących jeden rok kalendarzowy i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu trzech miesięcy od końca roku referencyjnego. Pierwszym rokiem referencyjnym jest rok 2021.”;

4) w art. 5 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Statystyki, o których mowa w lit. a), są zdezagregowane zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/399.”;

b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Statystyki, o których mowa w lit. b), są zdezagregowane według wieku i płci, obywatelstwa osób, których dotyczą, a także podstaw ich zatrzymania i miejsca ich zatrzymania.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie dostarczają Komisji (Eurostat) statystyki dotyczące liczby:

a) zezwoleń na pobyt wydanych obywatelom państw trzecich, zdezagregowane w następujący sposób:

(i) zezwolenia wydane podczas okresu referencyjnego, na podstawie których obywatelowi państwa trzeciego zezwala się na pobyt po raz pierwszy, zdezagregowane według obywatelstwa, według powodu wydania zezwolenia, według okresu ważności zezwolenia, według wieku i według płci;

(ii) zezwolenia wydane podczas okresu referencyjnego i udzielone ze względu na zmianę statusu imigracyjnego obywatela państwa trzeciego lub przyczyny pobytu obywatela państwa trzeciego, zdezagregowane według obywatelstwa, według powodu wydania zezwolenia, według okresu ważności zezwolenia, według wieku i według płci;

(iii) zezwolenia ważne na koniec okresu referencyjnego (liczba wydanych zezwoleń, niewycofanych i niewygasłych), zdezagregowane według obywatelstwa, według powodu wydania zezwolenia, według okresu ważności zezwolenia, według wieku i według płci;

b) rezydentów długoterminowych pod koniec okresu referencyjnego, zdezagregowane według obywatelstwa, według rodzaju statusu długoterminowego, według wieku i według płci;

c) obywateli państw trzecich, którzy uzyskali podczas roku referencyjnego zezwolenie na pobyt długoterminowy, zdezagregowane według wieku i według płci.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Statystyki, o których mowa w ust. 1, dotyczą okresów referencyjnych wynoszących jeden rok kalendarzowy i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu sześciu miesięcy od końca roku referencyjnego. Pierwszym rokiem referencyjnym jest rok 2021.”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) liczbą obywateli państw trzecich, którzy w wyniku decyzji administracyjnej lub sądowej lub aktu, o których mowa w lit. a), faktycznie opuścili terytorium danego państwa członkowskiego, zdezagregowane według obywatelstwa osób objętych nakazem powrotu, według rodzaju powrotu i otrzymanej pomocy oraz według kraju docelowego.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Statystyki, o których mowa w ust. 1, są zdezagregowane według wieku i płci osób, których dotyczą, z wyszczególnieniem małoletnich bez opieki. Dotyczą one okresów referencyjnych wynoszących trzy miesiące kalendarzowe i są dostarczane Komisji (Eurostat) w ciągu dwóch miesięcy od końca okresu referencyjnego. Pierwszy okres referencyjny obejmuje okres od stycznia do marca 2021 r.”;

7) uchyla się art. 8;

8) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia jakości danych i metadanych przekazywanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

1b. Kryteria jakości wymienione w art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 stosuje się do celów niniejszego rozporządzenia (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).”;

b) ust. 2–5 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostat) informacje – w formie raportów jakości – o wykorzystanych źródłach danych, przyczynach wyboru tych źródeł, wpływie wybranych źródeł danych na jakość statystyk, o środkach technicznych i organizacyjnych zastosowanych w celu zapewnienia ochrony danych osobowych, jak również o zastosowanych metodach szacunku, a także na bieżąco informują Komisję (Eurostat) o wszelkich wprowadzanych do nich zmianach.

3. Na wniosek Komisji (Eurostat) państwa członkowskie przedstawiają dodatkowe wyjaśnienia niezbędne do oceny jakości informacji statystycznych.”;

4. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję (Eurostat) o wszelkich rewizjach lub korektach statystyk dostarczonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, o wszelkich zmianach w stosowanych metodach i źródłach danych oraz przekazują wszelkie istotne informacje lub informują o zmianach w odniesieniu do wykonywania niniejszego rozporządzenia, które mogą wpływać na jakość przekazywanych danych.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze:

a) określające praktyczne ustalenia co do raportów jakości, jak i treści tych raportów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

b) dotyczące środków odnoszących się do określenia odpowiednich formatów przysyłania danych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Akty, o których mowa w lit. a), nie mogą nakładać znacznych dodatkowych obciążeń ani kosztów na państwa członkowskie.

Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.”;

9) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 9a

Badania pilotażowe

1. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia, Komisja (Eurostat) przygotowuje badania pilotażowe, które państwa członkowskie przeprowadzają na zasadzie dobrowolności w celu przetestowania wykonalności zbierania nowych danych lub sposobów dezagregowania danych w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym dostępności odpowiednich źródeł danych i technik ich tworzenia, jakości statystycznej i porównywalności oraz związanych z tym kosztów i obciążeń. Państwa członkowskie wraz z Komisją (Eurostat) zapewniają reprezentatywność tych badań pilotażowych na poziomie Unii.

2. Przed rozpoczęciem każdego konkretnego badania pilotażowego Komisja (Eurostat) ocenia czy nowe statystyki mogą być oparte na informacjach dostępnych w odpowiednich źródłach administracyjnych na poziomie Unii, aby w miarę możliwości zharmonizować stosowane pojęcia oraz zminimalizować dodatkowe obciążenia krajowych instytucji statystycznych i innych organów krajowych oraz aby zwiększyć wykorzystywanie istniejących danych, zgodnie z art. 17a rozporządzenia (WE) nr 223/2009. Komisja (Eurostat) uwzględnia również obciążenie wynikające z innych bieżących badań pilotażowych, tak aby ograniczyć liczbę równoległych badań pilotażowych prowadzonych w tym samym okresie.

3. Badania pilotażowe, o których mowa w niniejszym artykule dotyczą następujących kwestii:

a) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie całego art. 4, dane zdezagregowane według miesiąca złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;

b) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 4 ust. 1;

(i) liczba osób, które złożyły wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zostały objęte takimi wnioskami jako członkowie rodziny oraz które:

— zostały zwolnione z procedury prowadzonej w trybie przyspieszonym lub z procedury granicznej lub których wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej zostały rozpatrzone w ramach takiej procedury granicznej,

— nie zostały zarejestrowane w Eurodac,

— przedstawiły dokumentację, która może pomóc w ustaleniu ich tożsamości,

- były zatrzymane – dane zdezagregowane według długości okresu zatrzymania i podstaw zatrzymania; były objęte decyzją administracyjną lub sądową lub aktem nakazującym zatrzymanie lub środka alternatywnego wobec zatrzymania – dane zdezagregowane według rodzaju środka alternatywnego i według miesiąca, w którym wydano taką decyzję lub taki akt,
 - skorzystały z bezpłatnej pomocy prawnej,
 - skorzystały ze świadczeń materialnych w związku z ich przyjęciem określonych w art. 4 ust. 1 lit. g) – dane zdezagregowane według wieku, według płci, według obywatelstwa, z wyszczególnieniem małoletnich bez opieki, przy czym powinno być możliwe odniesienie tych statystyk do okresów referencyjnych wynoszących jeden miesiąc,
 - były małoletnimi bez opieki, którym wyznaczono przedstawiciela, małoletnimi bez opieki, którym przyznano dostęp do placówki edukacyjnej lub małoletnimi bez opieki, które zostały umieszczone w takiej placówce zgodnie z art. 31 ust. 3 dyrektywy 2011/95/UE,
 - zostały poddane procedurze ustalenia wieku, w tym wyniki takiego ustalenia;
- (ii) średnia liczba małoletnich bez opieki, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, przypadająca na jednego przedstawiciela;
- c) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 4 ust. 2 i 3:
- (i) dla osób objętych art. 4 ust. 2 lit. a) lub art. 4 ust. 3 lit. b) - dane zdezagregowane według decyzji o odrzuceniu wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względu na:
 - uznanie wniosków za niedopuszczalne – według podstawy niedopuszczalności,
 - uznanie wniosków za bezzasadne,
 - uznanie wniosków za oczywiście bezzasadne w procedurze zwykłej – według podstawy odrzucenia,
 - uznanie wniosków za oczywiście bezzasadne w procedurze prowadzonej w trybie przyspieszonym – według podstawy odrzucenia i podstawy zastosowania trybu przyspieszonego,
 - okoliczność, że wnioskodawca może skorzystać z ochrony w swoim kraju pochodzenia;
 - (ii) osoby objęte art. 4 ust. 2 lit. b) i c), art. 4 ust. 3 lit. c) i d) – dane zdezagregowane według decyzji w sprawie cofnięcia statusu lub wykluczenia z możliwości nadania statusu, dodatkowo zdezagregowane według podstawy cofnięcia statusu lub wykluczenia z możliwości nadania statusu;
 - (iii) liczba osób, w sprawie których wydano decyzje w następstwie przeprowadzenia przesłuchania;
 - (iv) liczba osób, w sprawie których wydano decyzje w pierwszej instancji lub decyzje ostateczne ograniczające lub cofające świadczenia materialne przyznane w ramach przyjmowania;
- d) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 4 ust. 3 - czas trwania procedury odwoławczej;
- e) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 4 ust. 4 - dane zdezagregowane według wieku i według obywatelstwa;
- f) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 6, liczba:
- (i) wniosków i odmów udzielenia pierwszego zezwolenia na pobyt złożonych przez obywateli państw trzecich podczas okresu referencyjnego – dane zdezagregowane według obywatelstwa, przyczyny wystąpienia o zezwolenie, według wieku i według płci;
 - (ii) odmów udzielenia zezwoleń na pobyt dotyczących zmiany statusu imigracyjnego lub przyczyny pobytu obywatela państwa trzeciego;
 - (iii) zezwoleń na pobyt wydawanych ze względów rodzinnych – dane zdezagregowane według przyczyny wydania zezwolenia i według statusu członka rodziny rozdzielonej obywatela państwa trzeciego;

- g) w odniesieniu do statystyk wymaganych na podstawie art. 7 - dane zdezagregowane według:
- (i) powodów decyzji lub aktów, o których mowa ust. 1 lit. a) tego artykułu;
 - (ii) liczby osób, o których mowa w ust. 1 lit. a) tego artykułu które są objęte zakazem wjazdu;
 - (iii) liczby osób objętych procedurą powrotu, wobec których wydano decyzję administracyjną lub sądową lub akt nakazujący zatrzymanie – dane dodatkowo zdezagregowane według długości okresu zatrzymania lub środka alternatywnego wobec zatrzymania – dane zdezagregowane według rodzaju środka alternatywnego i według miesiąca, w którym wydano taką decyzję lub akt;
 - (iv) liczby osób, wobec których wykonano decyzję powrotową – dane dodatkowo zdezagregowane według kraju docelowego i według rodzaju decyzji lub aktu w następujący sposób:
 - zgodnie z formalną unijną umową o readmisji,
 - zgodnie z nieformalnym unijnym porozumieniem o readmisji,
 - zgodnie z krajową umową o readmisji.
4. Komisja (Eurostat) ocenia wyniki badań pilotażowych w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i udostępnia te wyniki publicznie. Ocena ta zawiera ocenę wartości dodanej, którą wnosi zbieranie nowych danych w ramach badania pilotażowego na poziomie Unii, oraz analizę opłacalności, w tym ocenę obciążeń respondentów i kosztów związanych z tworzeniem statystyk, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.
5. Uwzględniając pozytywną ocenę wyników badań pilotażowych, Komisja może przyjmować środki wykonawcze dotyczące kwestii, o których mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.
6. Aby ułatwić prowadzenie badań pilotażowych, o których mowa w niniejszym artykule, Komisja (Eurostat) zapewnia państwom członkowskim, które prowadzą takie badania pilotażowe, odpowiednie finansowanie zgodnie z art. 9b.
7. Do dnia 13 lipca 2022 r. a następnie co dwa lata. Komisja (Eurostat) przedkłada sprawozdanie dotyczące ogólnych postępów poczynionych w odniesieniu do kwestii, o których mowa w ust. 3. Sprawozdanie jest publicznie dostępne.

Artykuł 9b

Finansowanie

1. W celu wdrożenia niniejszego rozporządzenia zapewnia się z budżetu ogólnego Unii wkład finansowy na rzecz krajowych instytucji statystycznych i innych odpowiednich organów krajowych, o których mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 223/2009, przeznaczony na:
- a) opracowywanie nowych metodologii do celów statystycznych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym uczestnictwo państw członkowskich w badaniach pilotażowych, o których mowa w art. 9a;
 - b) opracowywanie lub wprowadzanie zbierania nowych danych i dezagregacji danych w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym modernizowanie źródeł danych i systemów informatycznych, przez okres nieprzekraczający pięciu lat.
2. Wkład finansowy Unii, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest zgodny z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).”;

- 10) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Akty wykonawcze dotyczące ustalania sposobów dezagregowania danych

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu ustalenia sposobów dezagregowania danych zgodnie z art. 4–7. Przyjmując takie akty wykonawcze, Komisja uzasadnia konieczność dezagregowania danych do celów rozwijania i monitorowania unijnych polityk w zakresie migracji i azylu oraz zapewnia, by takie akty wykonawcze nie nakładały znaczących dodatkowych kosztów ani obciążeń na państwa członkowskie.

Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2 nie później niż w terminie 18 miesięcy przed końcem okresu referencyjnego, jeżeli dane odnoszą się do okresu roku kalendarzowego, i nie później niż w terminie sześciu miesięcy przed końcem okresu referencyjnego, jeżeli dane odnoszą się do okresu krótszego niż rok.”;

- 11) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego, ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 223/2009. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

- 12) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Odstępstwa

1. Jeżeli stosowanie niniejszego rozporządzenia lub aktów wykonawczych przyjętych na jego podstawie wymagałoby istotnych dostosowań w krajowym systemie statystycznym państwa członkowskiego, Komisja może przyznać – w drodze aktów wykonawczych – odstępstwo na okres, o który wnosi dane państwo członkowskie, pod warunkiem że okres ten nie przekracza trzech lat. Przy przyznawaniu odstępstwa Komisja zapewnia porównywalność danych państw członkowskich oraz terminowe obliczanie wymaganych reprezentatywnych i wiarygodnych agregatów europejskich, a także uwzględnia obciążenie państw członkowskich i respondentów.
2. Jeżeli odstępstwo na podstawie ust. 1 pozostaje uzasadnione na podstawie wystarczających dowodów po upływie okresu, na jaki zostało przyznane, Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, przyznać odstępstwo na kolejny okres, o który wnosi dane państwo członkowskie, pod warunkiem że okres ten nie przekracza dwóch lat.
3. Do celów ust. 1 i 2 państwo członkowskie przedkłada Komisji należycie uzasadniony wniosek, stosownie do przypadku w terminie do dnia 13 października 2020 r., w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie danego aktu wykonawczego lub w terminie sześciu miesięcy przed upływem okresu, na który przyznano pierwotne odstępstwo.
4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.”.

*Artykuł 2***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 3 lit. a) i b) oraz art. 1 pkt 6 stosuje się od dnia 1 marca 2021 r.

Art. 1 pkt 3 lit. c) i d) oraz art. 1 pkt 5 stosuje się od dnia 1 lipca 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 czerwca 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

D. M. SASSOLI

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. BRNJAC

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/852**z dnia 18 czerwca 2020 r.****w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej jest ustanowienie rynku wewnętrznego działającego na rzecz trwałego rozwoju Europy, którego podstawą jest, między innymi, zrównoważony wzrost gospodarczy oraz wysoki poziom ochrony i poprawy jakości środowiska.
- (2) W dniu 25 września 2015 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło nowe globalne ramy zrównoważonego rozwoju: Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 (zwaną dalej „Agendą 2030”). Podstawowym elementem Agendy 2030 są cele zrównoważonego rozwoju obejmujące trzy wymiary zrównoważonego rozwoju: gospodarczy, społeczny i środowiskowy. W komunikacie Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. dotyczącym kolejnych kroków w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy powiązano cele zrównoważonego rozwoju z unijnymi ramami polityki z myślą o zapewnieniu, by cele te od samego początku były uwzględniane we wszystkich unijnych działaniach i inicjatywach politycznych realizowanych zarówno w Unii, jak i na całym świecie. W konkluzjach z dnia 20 czerwca 2017 r. Rada potwierdziła zaangażowanie Unii i jej państw członkowskich we wdrażanie Agendy 2030 w pełni i w sposób spójny, kompleksowy, zintegrowany i skuteczny, w ścisłej współpracy z partnerami i innymi zainteresowanymi stronami. W dniu 11 grudnia 2019 r. Komisja opublikowała komunikat w sprawie „Europejskiego Zielonego Ładu”.
- (3) Porozumienie paryskie ⁽³⁾ przyjęte na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „porozumieniem paryskim”) zostało zatwierdzone przez Unię w dniu 5 października 2016 r. Celem art. 2 ust. 1 lit. c) porozumienia paryskiego jest podjęcie bardziej zdecydowanych działań w związku ze zmianą klimatu, między innymi przez zapewnienie zgodności przepływów finansowych z dążeniem do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu. W tym kontekście w dniu 12 grudnia 2019 r. Rada Europejska przyjęła konkluzje w sprawie zmian klimatu. W tym świetle niniejsze rozporządzenie stanowi ważny krok na drodze do osiągnięcia przez Unię neutralności klimatycznej do 2050 r.
- (4) Zrównoważony rozwój oraz przejście na bezpieczną, neutralną dla klimatu, odporną na zmiany klimatu i bardziej zasobooszczędną gospodarkę o obiegu zamkniętym mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności gospodarki Unii. Zrównoważony rozwój jest od dawna centralnym elementem projektu, jakim jest Unia, a jego wymiar społeczny i środowiskowy znajduje potwierdzenie w Traktacie o Unii Europejskiej i Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 103.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 15 kwietnia 2020 r. (Dz.U. C 184 z 3.6.2020, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

- (5) W grudniu 2016 r. Komisja zleciła grupie ekspertów wysokiego szczebla opracowanie nadrzędnej i kompleksowej strategii Unii w zakresie zrównoważonego finansowania. W swoim sprawozdaniu opublikowanym w dniu 31 stycznia 2018 r. grupa ekspertów wysokiego szczebla wzywa do utworzenia na poziomie Unii solidnego technicznie systemu klasyfikacji, aby zapewnić jasność co do tego, która działalność kwalifikuje się jako „ekologiczna” lub „zrównoważona”, począwszy od łagodzenia zmian klimatu.
- (6) W swoim komunikacie z dnia 8 marca 2018 r. Komisja opublikowała swój plan działania w sprawie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego, rozpoczynając ambitną i kompleksową strategię w zakresie zrównoważonego finansowania. Jednym z celów wyznaczonych w tym planie działania jest przekierowanie przepływów kapitału na zrównoważone inwestowanie w celu osiągnięcia zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Utworzenie systemu jednolitej klasyfikacji zrównoważonej działalności jest najważniejszym i najpilniejszym działaniem przewidzianym w planie działania. W planie tym uznano, że przekierowanie przepływów kapitału w stronę bardziej zrównoważonej działalności powinno opierać się na wspólnym, całościowym rozumieniu pojęcia „zrównoważenia środowiskowego” działalności i inwestycji. W pierwszym kroku jasne wskazówki dotyczące działalności kwalifikującej się jako działalność przyczyniająca się do realizacji celów środowiskowych pomogłyby inwestorom w uzyskaniu informacji o inwestycjach finansujących zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą. Dalsze wskazówki dotyczące działalności przyczyniającej się do realizacji innych celów dotyczących zrównoważonego rozwoju, w tym celów społecznych, mogą zostać opracowane na późniejszym etapie.
- (7) Ze względu na systemowy charakter globalnych wyzwań środowiskowych potrzebne jest systematyczne i perspektywiczne podejście do zrównoważenia środowiskowego, które uwzględni rozwój negatywnych tendencji, takich jak zmiany klimatu, utrata bioróżnorodności, nadmierne zużycie zasobów w skali światowej, niedobór żywności, zubożenie warstwy ozonowej, zakwaszanie oceanów, pogorszenie się systemu wody słodkiej oraz zmiany użytkowania gruntów, jak również pojawianie się nowych zagrożeń, w tym niebezpiecznych substancji chemicznych i ich połączonych efektów.
- (8) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽⁴⁾ apeluje się o zwiększenie wkładu sektora prywatnego w finansowanie wydatków związanych ze środowiskiem i klimatem, w szczególności poprzez ustanowienie zachęt i metod pobudzających przedsiębiorstwa do pomiaru środowiskowych kosztów ich działalności i zysków pochodzących z korzystania z usług środowiskowych.
- (9) Osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju w Unii wymaga przekierowania przepływów kapitału w stronę zrównoważonych inwestycji. Ważne jest, aby dążąc do realizacji tych celów w pełni wykorzystywać potencjał rynku wewnętrznego. W tym kontekście kluczowe jest usunięcie przeszkód utrudniających efektywny przepływ kapitału w kierunku zrównoważonych inwestycji na rynku wewnętrznym oraz zapobieganie powstawaniu nowych przeszkód.
- (10) Z uwagi na skalę wyzwań i kosztów związanych z zaniechaniem działań lub ich opóźnieniem konieczne jest stopniowe dostosowanie systemu finansowego tak, by wspomagał on funkcjonowanie gospodarki w sposób zrównoważony. W tym celu należy włączyć zrównoważone finansowanie do głównego nurtu działań, a także wziąć pod uwagę wpływ produktów i usług finansowych na zrównoważony rozwój.
- (11) Udostępnianie produktów finansowych służących realizacji celów zrównoważonych środowiskowo jest skutecznym sposobem przekierowywania inwestycji prywatnych w stronę zrównoważonej działalności. Wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych jako zrównoważonych środowiskowo inwestycji, w tym wymogi ustanowione przez państwa członkowskie i Unię w celu umożliwienia uczestnikom rynków finansowych i emitentom korzystania z oznakowania krajowego, mają na celu zwiększenie zaufania inwestorów i ich świadomości na temat skutków dla środowiska tych produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, zapewnienie widoczności i rozwiązywanie problemów związanych z „pseudekologicznym marketingiem”. W kontekście niniejszego rozporządzenia „pseudekologiczny marketing” oznacza praktykę pozyskiwania nieuczciwej przewagi konkurencyjnej polegającą na wprowadzeniu do obrotu produktu finansowego jako przyjaznego dla środowiska, kiedy w rzeczywistości nie zostały spełnione podstawowe normy środowiskowe. Obecnie tylko kilka państw członkowskich dysponuje systemami oznakowania. Systemy te opierają się na różnych systematykach klasyfikujących rodzaje zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej. Z uwagi na zobowiązania polityczne

⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

podjęte na mocy porozumienia paryskiego oraz na poziomie Unii prawdopodobnie coraz więcej państw członkowskich będzie ustanawiać systemy oznakowania lub nałożyć inne wymogi na uczestników rynku finansowego lub emitentów, dotyczące produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych promowanych jako zrównoważone środowiskowo. W takich przypadkach państwa członkowskie stosowałyby własne krajowe systematyki klasyfikujące w celu ustalenia, które inwestycje kwalifikują się jako zrównoważone. Jeśli te krajowe systemy oznakowania lub wymogi używałyby różnych kryteriów do ustalenia, która działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, inwestorzy byłiby zniechęceni do inwestowania w innych państwach ze względu na trudności w porównywaniu różnych możliwości inwestycyjnych. Ponadto podmioty gospodarcze, które chciałyby przyciągać inwestycje z całej Unii, musiałyby spełniać różne kryteria w różnych państwach członkowskich, aby ich działalność mogła zostać zakwalifikowana jako zrównoważona środowiskowo. Brak jednolitych kryteriów zwiększyłby zatem koszty i stanowiłby istotny czynnik zniechęcający podmioty gospodarcze do dostępu do transgranicznych rynków kapitałowych dla celów zrównoważonych inwestycji.

- (12) Należy na poziomie Unii zharmonizować kryteria stosowane podczas ustalania, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, aby zlikwidować bariery w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego pod względem pozyskiwania środków na projekty związane ze zrównoważonym rozwojem oraz zapobiec pojawianiu się barier w stosunku do tych projektów. Dzięki takiej harmonizacji podmiotom gospodarczym łatwiej byłoby pozyskiwać środki na swoją zrównoważoną środowiskowo działalność prowadzoną w innych państwach, ponieważ w oparciu o jednolite kryteria możliwe byłoby porównywanie działalności gospodarczej poszczególnych podmiotów w celu dokonania wyboru, która z tych działalności ma stać się aktywami bazowymi zrównoważonych środowiskowo inwestycji. Taka harmonizacja ułatwiłaby zatem transgraniczne zrównoważone inwestycje w Unii.
- (13) Jeżeli uczestnicy rynku finansowego nie wyjaśnią inwestorom, w jaki sposób działalność, w którą inwestorzy inwestują, przyczynia się do realizacji celów środowiskowych, lub jeśli uczestnicy rynku finansowego w swoich wyjaśnieniach używają różnych pojęć w odniesieniu do tego, czym jest zrównoważona środowiskowo działalność gospodarcza, sprawdzenie i porównanie różnych produktów finansowych będzie dla inwestorów nieproporcjonalnie uciążliwe. Stwierdzono, że takie praktyki zniechęcają inwestorów do inwestowania w zrównoważone środowiskowo produkty finansowe. Ponadto brak zaufania inwestorów ma istotny negatywny wpływ na rynek zrównoważonych inwestycji. Wykazano również, że krajowe przepisy lub inicjatywy rynkowe mające na celu rozwiązanie tego problemu na poziomie krajowym prowadzą do rozdrobnienia rynku wewnętrznego. Jeżeli uczestnicy rynku finansowego ujawnialiby, w jaki sposób i w jakim zakresie produkty finansowe udostępniane jako zrównoważone środowiskowo są inwestowane w działalność, która spełnia kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej na podstawie niniejszego rozporządzenia, i jeśli uczestnicy rynku finansowego używaliby do tego wspólnych kryteriów w całej Unii, pomogłoby to inwestorom w porównywaniu możliwości inwestycyjnych w poszczególnych państwach oraz zachęciłoby to spółki, w których dokonano inwestycji, do przyjęcia bardziej zrównoważonych środowiskowo modeli biznesowych. Inwestorzy inwestowaliby ponadto z większym przekonaniem w zrównoważone środowiskowo produkty finansowe w całej Unii, usprawniając tym samym funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (14) Aby zlikwidować istniejące przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i zapobiec pojawianiu się takich przeszkód w przyszłości, państwa członkowskie i Unia powinny mieć obowiązek stosowania wspólnego pojęcia zrównoważonych środowiskowo inwestycji przy wprowadzaniu wymogów na poziomie krajowym i na poziomie Unii dotyczących uczestników rynku finansowego lub emitentów do celów oznakowania produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych wprowadzanych do obrotu jako zrównoważone środowiskowo. Aby uniknąć rozdrobnienia rynku oraz wyrządzenia szkód interesom konsumentów i inwestorów z powodu zróżnicowanych pojęć zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, wymogi krajowe, które muszą spełniać uczestnicy rynku finansowego lub emitenci, aby wprowadzać do obrotu produkty finansowe lub obligacje korporacyjne jako produkty lub obligacje zrównoważone środowiskowo, należy oprzeć na jednolitych kryteriach dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej. Do takich uczestników rynku finansowego oraz emitentów należą uczestnicy rynku finansowego udostępniający zrównoważone środowiskowo produkty finansowe oraz przedsiębiorstwa niefinansowe emitujące zrównoważone środowiskowo obligacje korporacyjne.
- (15) Ustanowienie kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej może zachęcić podmioty gospodarcze nieobjęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia do dobrowolnego publikowania i ujawniania na ich stronach internetowych informacji o prowadzonej przez nich zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej. Te informacje nie tylko pomogą uczestnikom rynku finansowego i innym odpowiednim podmiotom na rynkach finansowych łatwo stwierdzić, które podmioty gospodarcze prowadzą zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą, ale również ułatwią tym podmiotom gospodarczym pozyskiwanie środków na swoją zrównoważoną środowiskowo działalność.

- (16) Klasyfikacja zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej na poziomie Unii powinna umożliwić opracowanie przyszłych polityk unijnych wspierających zrównoważone finansowanie, w tym ogólnounijnych norm dla zrównoważonych środowiskowo produktów finansowych, i w efekcie powinna umożliwić wprowadzenie oznakowań formalnie stwierdzających zgodność z tymi normami w całej Unii. Może ona również stanowić podstawę innych środków gospodarczych i regulacyjnych. Jednolite wymogi prawne określające stopień zrównoważenia środowiskowego inwestycji, w oparciu o jednolite kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, są niezbędne jako punkt odniesienia dla przyszłego prawa Unii, którego celem jest ułatwianie przekierowywania inwestycji w stronę zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej.
- (17) W kontekście osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju w Unii decyzje polityczne, na przykład utworzenie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, skutecznie przyczyniają się do przekierowywania inwestycji sektora prywatnego – obok wydatków publicznych – w stronę zrównoważonych inwestycji. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017⁽⁵⁾ przewiduje, że docelowy udział inwestycji związanych z klimatem na rzecz projektów infrastrukturalnych i innowacyjnych w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych ma wynieść 40 %. Wspólne kryteria określające czy działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona, w tym jakie wywołuje skutki dla środowiska, mogą stanowić podstawę przyszłych podobnych inicjatyw Unii mobilizujących inwestycje, które przyczyniają się do realizacji celów związanych z klimatem lub innych celów środowiskowych.
- (18) Aby uniknąć szkoderzenia interesom inwestorów, zarządzający funduszami i inwestorzy instytucjonalni udostępniający produkty finansowe powinni ujawniać, w jaki sposób i w jakim stopniu stosują oni kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w celu ustalenia zrównoważenia środowiskowego ich inwestycji. Dzięki ujawnionym informacjom inwestorzy powinni dysponować wiedzą na temat tego, jaki jest udział procentowy inwestycji w ramach produktu finansowego w zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą we wszystkich inwestycjach w ramach tego produktu finansowego, co umożliwiłoby inwestorom pozyskanie wiedzy co do stopnia zrównoważenia środowiskowego inwestycji. W przypadku gdy inwestycje w ramach produktu finansowego dokonywane są w działalność gospodarczą przyczyniającą się do celu środowiskowego, w ujawnianych informacjach należy określić dany cel lub cele środowiskowe, do których przyczynia się inwestycja w ramach produktu finansowego, a także w jaki sposób i w jakim stopniu inwestycje w ramach produktu finansowego finansują zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą, w tym szczegółowe informacje dotyczące odnośnych odsetków działalności wspomagającej i działalności na rzecz przejścia. Komisja powinna określić, jakie informacje należy w tym celu ujawniać. Takie informacje powinny umożliwiać właściwym organom krajowym łatwą weryfikację przestrzegania obowiązku ujawniania informacji oraz egzekwowanie takiego przestrzegania zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego nie biorą pod uwagę kryteriów dotyczących zrównoważonych środowiskowo inwestycji powinni oni przedstawić stosowne oświadczenie. Aby uniknąć obchodzenia obowiązku ujawniania informacji, obowiązek ten powinien mieć również zastosowanie w przypadku, gdy produkty finansowe są wprowadzane do obrotu jako promujące aspekt środowiskowy, w tym jako produkty finansowe, mające na celu ochronę środowiska w szerokim znaczeniu.
- (19) Obowiązek ujawniania informacji ustanowiony w niniejszym rozporządzeniu stanowi uzupełnienie przepisów dotyczących ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem ustanowionych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088⁽⁶⁾. W celu zwiększenia przejrzystości i zapewnienia przez uczestników rynku finansowego obiektywnych porównań dla inwestorów końcowych w zakresie udziału procentowego inwestycji finansujących zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą, niniejsze rozporządzenie uzupełnia przepisy dotyczące przejrzystości w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy i w sprawozdaniach okresowych, ustanowione w rozporządzeniu (UE) 2019/2088. Definicja „zrównoważonej inwestycji” zawarta w rozporządzeniu (UE) 2019/2088 obejmuje inwestycje w działalność gospodarczą, która przyczynia się do realizacji celu środowiskowego, które powinny obejmować między innymi inwestycje w „zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Ponadto rozporządzenie (UE) 2019/2088 uznaje inwestycje za zrównoważoną inwestycję, tylko wtedy, gdy nie wyrządza ona poważnej szkody któremukolwiek z celów środowiskowych lub społecznych określonych w tym rozporządzeniu.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).

- (20) Aby zapewnić wiarygodność, spójność i porównywalność informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem ujawnianych w sektorze usług finansowych, informacje ujawniane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinny, w miarę możliwości, korzystać z istniejących wskaźników zrównoważonego rozwoju, zgodnie propozycją Parlamentu Europejskiego zawartą w rezolucji z dnia 29 maja 2018 r. w sprawie zrównoważonych finansów ⁽⁷⁾. W tym kontekście techniczne kryteria kwalifikacji powinny być w miarę możliwości oparte na wskaźnikach zrównoważonego rozwoju, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/2088.
- (21) W odniesieniu do działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorstwa, które nie są zobowiązane do ujawniania informacji na mocy niniejszego rozporządzenia, można przewidzieć wyjątkowe sytuacje, w których uczestnicy rynku finansowego nie będą mogli w racjonalny sposób uzyskać stosownych informacji, aby w sposób wiarygodny stwierdzić zgodność z technicznymi kryteriami kwalifikacji ustanowionymi na podstawie niniejszego rozporządzenia. W takich wyjątkowych przypadkach i tylko w odniesieniu do działalności gospodarczej, co do której nie można uzyskać pełnych, wiarygodnych i terminowych informacji, uczestnicy rynku finansowego powinni mieć możliwość dokonywania uzupełniających ocen i szacunków na podstawie informacji z innych źródeł. Takie oceny i szacunki należy stosować tylko w ograniczonym zakresie i tylko w odniesieniu do konkretnych części pożądanego elementu danych, a ich rezultaty powinny mieć ostrożny charakter. W celu zapewnienia, aby ujawniane inwestorom informacje były jasne i niewprowadzające w błąd, uczestnicy rynku finansowego powinni w zrozumiały sposób wyjaśniać podstawy swoich wniosków a także powody, dla których musieli dokonywać takich uzupełniających ocen i szacunków na potrzeby ujawniania informacji inwestorom końcowym.
- (22) W swoim komunikacie z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie „Wytycznych dotyczących sprawozdawczości w zakresie informacji niefinansowych: Suplement dotyczący zgłaszania informacji związanych z klimatem” Komisja, zaleca, by niektóre duże przedsiębiorstwa przedstawiały niektóre kluczowe wskaźniki wyników związane z klimatem na podstawie ram ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności informacje o udziale procentowym obrotu, nakładów inwestycyjnych (CapEx) lub wydatków operacyjnych (OpEx) takich dużych przedsiębiorstw niefinansowych, który jest związany ze zrównoważoną środowiskowo działalnością gospodarczą, a także o kluczowych wskaźnikach wyników dostosowanych do potrzeb dużych przedsiębiorstw finansowych, są użyteczne dla inwestorów zainteresowanych przedsiębiorstwami, których produkty i usługi wnoszą istotny wkład w realizację dowolnego z celów środowiskowych określonych w niniejszym rozporządzeniu. W związku z tym właściwe jest nałożenie na takie duże przedsiębiorstwa wymogu corocznej publikacji takich kluczowych wskaźników wyników oraz dalsze doprecyzowanie tego wymogu w aktach delegowanych, w szczególności w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw finansowych. Jakkolwiek objęcie tym wymogiem mniejszych przedsiębiorstw byłoby nieproporcjonalnie uciążliwe, przedsiębiorstwa takie mogą jednak dobrowolnie podjąć decyzję o publikowaniu takich informacji.
- (23) Należy sporządzić wyczerpującą listę celów środowiskowych na potrzeby ustalania, czy dana działalność gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo. Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować następujących sześć celów środowiskowych: łagodzenie zmian klimatu, adaptacja do zmian klimatu, zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich, przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrola oraz ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów.
- (24) Działalność gospodarcza, która prowadzi do realizacji celu środowiskowego polegającego na łagodzeniu zmian klimatu, powinna wносить istotny wkład w ustabilizowanie emisji gazów cieplarnianych poprzez niedopuszczanie do powstania emisji, ograniczanie ich lub zwiększanie pochłaniania gazów cieplarnianych. Działalność ta powinna być zgodna z długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim. Ten cel środowiskowy należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii, w tym z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE ⁽⁸⁾.
- (25) Działalność gospodarcza, która prowadzi do realizacji celu środowiskowego polegającego na adaptacji do zmian klimatu powinna wносить istotny wkład w ograniczanie lub powstrzymywanie niekorzystnych skutków obecnych lub oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych albo ryzyka związanego z takimi niekorzystnymi skutkami, wywieranymi na samą działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa. Ten cel środowiskowy należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii oraz z ramami z Sendai dotyczącymi ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 76 z 9.3.2020, s. 23.

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114).

- (26) Cel środowiskowy polegający na zrównoważonym wykorzystywaniu i ochronie zasobów wodnych i morskich należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii, w tym z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013⁽⁹⁾, dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE⁽¹⁰⁾, 2006/7/WE⁽¹¹⁾, 2006/118/WE⁽¹²⁾, 2008/56/WE⁽¹³⁾ i 2008/105/WE⁽¹⁴⁾, dyrektywami Rady 91/271/EWG⁽¹⁵⁾, 91/676/EWG⁽¹⁶⁾ i 98/83/WE⁽¹⁷⁾, decyzją Komisji (UE) 2017/848⁽¹⁸⁾ oraz komunikatami Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. pt. „Rozwiązanie problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej”, z dnia 14 listopada 2012 r. pt. „Plan ochrony zasobów wodnych Europy” i z dnia 11 marca 2019 r. pt. „Strategiczne podejście Unii Europejskiej do substancji farmaceutycznych w środowisku”.
- (27) Cel środowiskowy polegający na przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii w dziedzinach gospodarki o obiegu zamkniętym, odpadów i chemikaliów, w tym z rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1013/2006⁽¹⁹⁾, (WE) nr 1907/2006⁽²⁰⁾ i (UE) 2019/1021⁽²¹⁾ dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE⁽²²⁾, 2000/53/WE⁽²³⁾, 2006/66/WE⁽²⁴⁾, 2008/98/WE⁽²⁵⁾, 2010/75/UE⁽²⁶⁾, 2011/65/UE⁽²⁷⁾, 2012/19/UE⁽²⁸⁾, (UE) 2019/883⁽²⁹⁾ i (UE) 2019/904⁽³⁰⁾, dyrek-

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG (Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 37).

⁽¹²⁾ Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84).

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 40).

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

⁽¹⁸⁾ Decyzja Komisji (UE) 2017/848 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiająca kryteria i standardy metodologiczne dotyczące dobrego stanu środowiska wód morskich oraz specyfikacje i ujednolicone metody monitorowania i oceny, oraz uchylająca decyzję 2010/477/UE (Dz.U. L 125 z 18.5.2017, s. 43).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1021 z dnia 20 czerwca 2019 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 45).

⁽²²⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

⁽²³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

⁽²⁴⁾ Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylająca dyrektywę 91/157/EWG (Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1).

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽²⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽²⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

⁽²⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38).

⁽²⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/883 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków, zmieniająca dyrektywę 2010/65/UE i uchylająca dyrektywę 2000/59/WE (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 116).

⁽³⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz.U. L 155 z 12.6.2019, s. 1).

tywą Rady 1999/31/WE⁽³¹⁾, rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1357/2014⁽³²⁾, decyzjami Komisji 2000/532/WE⁽³³⁾ i 2014/955/UE⁽³⁴⁾ oraz komunikatami Komisji z dnia 2 grudnia 2015 r. pt. „Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym” i z dnia 16 stycznia 2018 r. pt. „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”.

- (28) Działalność gospodarcza może wnieść istotny wkład w realizację celu środowiskowego polegającego na przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym na wiele sposobów. Może ona na przykład zwiększać trwałość produktów, możliwości ich naprawy i ulepszenia oraz ponowne użycie lub może zmniejszać zużycie zasobów poprzez odpowiednie projektowanie i wybór materiałów, ułatwianie zmiany przeznaczenia oraz demontażu i rozbiórki w sektorze budowlanym, w szczególności w celu ograniczenia zużycia i promowania powtórnego wykorzystania materiałów budowlanych. Może ona także wnieść istotny wkład w realizację celu środowiskowego polegającego na przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym poprzez rozwijanie modeli biznesowych „produkt jako usługa” oraz łańcuchów wartości opartych na obiegu zamkniętym, z myślą o zapewnieniu jak największej użyteczności i wartości produktów, komponentów i materiałów tak długo, jak to możliwe. Każde ograniczenie zawartości substancji niebezpiecznych w materiałach i produktach w całym cyklu życia, w tym poprzez zastąpienie ich bezpieczniejszymi alternatywami, powinno być co najmniej zgodne z prawem Unii. Działalność gospodarcza może wnieść istotny wkład w realizację celu środowiskowego polegającego na przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym również poprzez zmniejszenie odpadów żywnościowych wytwarzanych podczas produkcji, przetwarzania lub dystrybucji żywności.
- (29) Cel środowiskowy polegający na zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii, w tym z dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2004/35/WE⁽³⁵⁾, 2004/107/WE⁽³⁶⁾, 2006/118/WE, 2008/50/WE⁽³⁷⁾, 2008/105/WE, 2010/75/UE, (UE) 2016/802⁽³⁸⁾ i (UE) 2016/2284⁽³⁹⁾.
- (30) Cel środowiskowy polegający na ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów należy interpretować zgodnie ze stosownym prawem Unii, w tym z rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010⁽⁴⁰⁾, (UE) nr 511/2014⁽⁴¹⁾ i (UE) nr 1143/2014⁽⁴²⁾, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE⁽⁴³⁾, rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97⁽⁴⁴⁾, dyrektywami Rady 91/676/EWG i 92/43/EWG⁽⁴⁵⁾ oraz komunikatami Komisji z dnia 21 maja 2003 r. pt. „Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leś-

⁽³¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

⁽³²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1357/2014 z dnia 18 grudnia 2014 r. zastępujące załącznik III do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz.U. L 365 z 19.12.2014, s. 89).

⁽³³⁾ Decyzja Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępująca decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 226 z 6.9.2000, s. 3).

⁽³⁴⁾ Decyzja Komisji 2014/955/UE z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniająca decyzję 2000/532/WE w sprawie wykazu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (Dz.U. L 370 z 30.12.2014, s. 44).

⁽³⁵⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

⁽³⁶⁾ Dyrektywa 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu [(Dz.U. L 23 z 26.1.2005, s. 3).

⁽³⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1).

⁽³⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/802 z dnia 11 maja 2016 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 58).

⁽³⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmieniająca dyrektywę 2003/35/WE oraz uchylająca dyrektywę 2001/81/WE (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

⁽⁴⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23).

⁽⁴¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 59).

⁽⁴²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 35).

⁽⁴³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁽⁴⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1).

⁽⁴⁵⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

nictwa (FLEGT)”, z dnia 3 maja 2011 r. pt. „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.”, z dnia 6 maja 2013 r. pt. „Zielona infrastruktura — zwiększanie kapitału naturalnego Europy”, z dnia 26 lutego 2016 r. pt. „Plan działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą” i z dnia 23 lipca 2019 r. pt. „Zintensyfikowanie działań UE na rzecz ochrony i odtwarzania światowych lasów”.

- (31) Działalność gospodarcza może wnieść istotny wkład w realizację celu środowiskowego polegającego na ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów na wiele sposobów, w tym poprzez ochronę, zachowanie lub odbudowę bioróżnorodności i ekosystemów, a tym samym poprzez rozwój usług ekosystemowych. Takie usługi dzielą się na cztery kategorie: usługi zaopatrzeniowe, takie jak zaopatrzenie w żywność i wodę; usługi regulowania, takie jak kontrola w zakresie klimatu i chorób; usługi wspierania, takie jak obiegi składników pokarmowych i produkcja tlenu; oraz usługi kulturalne, takie jak zapewnianie korzyści duchowych i rekreacyjnych.
- (32) Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „zrównoważonej gospodarki leśnej” należy interpretować z uwzględnieniem praktyk i sposobów wykorzystywania lasów i gruntów leśnych, które przyczyniają się do zwiększenia bioróżnorodności lub do powstrzymania degradacji ekosystemów, wylesiania i utraty siedlisk lub do zapobiegania tym procesom, z uwzględnieniem gospodarowania lasami i gruntami leśnymi i wykorzystywania ich w taki sposób i z taką intensywnością, które pozwalają utrzymać ich bioróżnorodność, produktywność, potencjał regeneracyjny, żywotność oraz potencjał w zakresie spełniania – obecnie, jak i w przyszłości – odpowiednich funkcji ekologicznych, gospodarczych i społecznych, na poziomie lokalnym, krajowym i globalnym, oraz które nie powodują szkód w innych ekosystemach, zgodnie z rezolucją H1 przyjętą na drugiej konferencji ministerialnej w sprawie ochrony lasów w Europie w dniach 16–17 czerwca 1993 r. w Helsinkach dotyczącą ogólnych wytycznych trwale zrównoważonego zagospodarowania lasów w Europie, z uwzględnieniem rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 i (UE) 2018/841 ⁽⁴⁶⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 ⁽⁴⁷⁾ oraz komunikatu Komisji z dnia 20 września 2013 r. „Nowa strategia leśna UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego”.
- (33) Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „efektywności energetycznej” należy stosować w szerokim rozumieniu i interpretować z uwzględnieniem stosownego prawa Unii, w tym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 ⁽⁴⁸⁾ i dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2012/27/UE ⁽⁴⁹⁾ oraz (UE) 2018/844 ⁽⁵⁰⁾, a także środków wykonawczych przyjętych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE ⁽⁵¹⁾.
- (34) W odniesieniu do każdego celu środowiskowego należy określić jednolite kryteria pozwalające ustalić czy działalność gospodarcza wnosi istotny wkład w realizację danego celu. Jednym z elementów takich jednolitych kryteriów powinno być unikanie poważnych szkód któremukolwiek z celów środowiskowych określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ma to na celu uniknięcie sytuacji, w której inwestycje kwalifikują się jako zrównoważone środowiskowo w przypadkach, gdy działalność gospodarcza, która czerpie korzyści z tych inwestycji, wyrządza środowisku szkody w zakresie przekraczającym jej wkład w realizację celu środowiskowego. Takie kryteria powinny uwzględniać cykl życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej obok skutków samej działalności gospodarczej dla środowiska, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, ze szczególnym naciskiem na ich wytwarzanie, użytkowanie i zakończenie cyklu życia

⁽⁴⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz. U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

⁽⁴⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz. U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽⁴⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).

⁽⁴⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽⁵⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/844 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. U. L 156 z 19.6.2018, s. 75).

⁽⁵¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz. U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

- (35) Przypominając wspólne zobowiązanie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotyczące realizacji zasad zapisanych w Europejskim filarze praw socjalnych w celu wsparcia zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz uznając znaczenie międzynarodowych minimalnych norm w zakresie praw człowieka i praw pracowniczych, należy zapewnić, aby jednym z warunków kwalifikowania działalności gospodarczej jako zrównoważonej środowiskowo było przestrzeganie minimalnych gwarancji. Z tego powodu działalność gospodarcza powinna kwalifikować się jako zrównoważona środowiskowo tylko wówczas, gdy prowadzona jest zgodnie z Wytycznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych i Wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka, w tym Deklaracją Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy, ośmioma podstawowymi konwencjami MOP i Międzynarodową kartą praw człowieka. W podstawowych konwencjach MOP określono prawa człowieka i prawa pracownicze, których przedsiębiorstwa powinny przestrzegać. Szereg tych międzynarodowych norm, w szczególności zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej oraz zasada niedyskryminacji, jest także zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Te minimalne gwarancje nie wykluczają stosowania – w odpowiednich przypadkach – surowszych wymogów dotyczących środowiska, zdrowia, bezpieczeństwa oraz zrównoważonego rozwoju społecznego określonych w prawie Unii. Przestrzegając tych minimalnych gwarancji, przedsiębiorstwa powinny stosować się do zasady „nie czyn poważnych szkód” określonej w rozporządzeniu (UE) 2019/2088 oraz uwzględniać regulacyjne standardy techniczne przyjęte na podstawie tego rozporządzenia, które doprecyzowują tę zasadę.
- (36) Aby zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a rozporządzeniem (UE) 2019/2088, niniejsze rozporządzenie powinno zmienić rozporządzenie (UE) 2019/2088 w celu upoważnienia Europejskich Urzędów Nadzoru, ustanowionych na mocy rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽³²⁾, (UE) nr 1094/2010⁽³³⁾ i (UE) nr 1095/2010⁽³⁴⁾ (łącznie zwanych „Europejskimi Urzędami Nadzoru”) do wspólnego opracowania regulacyjnych standardów technicznych służących doprecyzowaniu szczegółów treści i prezentacji informacji w odniesieniu do zasady „nie czyn poważnych szkód”. Te regulacyjne standardy techniczne powinny być spójne z treścią, metodami i sposobem prezentacji wskaźników zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do niekorzystnych skutków, o czym mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/2088. Powinny one być również zgodne z zasadami zapisanymi w Europejskim filarze praw socjalnych, Wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, w tym Deklaracji MOP dotyczącej podstawowych zasad i praw w pracy, ośmiu podstawowych konwencjach MOP i Międzynarodowej karcie praw człowieka.
- (37) Należy dodatkowo zmienić rozporządzenie (UE) 2019/2088 aby upoważnić Europejskie Urzędy Nadzoru do opracowania, za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, projektów regulacyjnych standardów technicznych w celu uzupełnienia przepisów dotyczących przejrzystości promowania aspektów środowiskowych i zrównoważonych środowiskowo inwestycji w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy i sprawozdaniach okresowych.
- (38) Biorąc pod uwagę konkretne szczegóły techniczne, które są niezbędne do oceny skutków danej działalności gospodarczej dla środowiska, oraz szybko zmieniający się charakter zarówno nauki, jak i techniki, należy regularnie dostosowywać kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, by odzwierciedlały one te zmiany. Aby kryteria były aktualne oraz opierały się na dowodach naukowych i informacjach przekazywanych przez ekspertów i przez właściwe zainteresowane strony, warunki dotyczące „istotnego wkładu” i „poważnych szkód” powinny być określane bardziej szczegółowo dla różnych rodzajów działalności gospodarczej i podlegać regularnej aktualizacji. W tym celu Komisja powinna ustanowić szczegółowe i odpowiednio dostosowane techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące różnych rodzajów działalności gospodarczej na podstawie informacji technicznych przekazanych w ramach wielostronnej platformy ds. zrównoważonego finansowania.
- (39) Niektóre rodzaje działalności gospodarczej mają negatywne skutki dla środowiska, w związku z czym istotny wkład w realizację co najmniej jednego celu środowiskowego można zapewnić poprzez ograniczenie tych negatywnych skutków. W odniesieniu do takich rodzajów działalności gospodarczej należy ustanowić techniczne kryteria kwalifikacji, które wymagałyby, aby uzyskiwano dużo lepsze wyniki środowiskowe w porównaniu do, między innymi,

⁽³²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽³³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

średniej branżowej, przy jednoczesnym unikaniu szkodliwych dla środowiska efektów uzależnienia (*lock-in*), w tym efektów polegających na uzależnieniu od wysokoemisyjności podczas ekonomicznego cyklu życia finansowanej działalności gospodarczej. Kryteria te powinny również uwzględniać długoterminowe skutki konkretnej działalności gospodarczej.

- (40) Nie powinno się kwalifikować działalności gospodarczej jako zrównoważonej środowiskowo, jeśli przynosi ona więcej szkód niż korzyści dla środowiska. W technicznych kryteriach kwalifikacji należy wskazać minimalne wymogi niezbędne do uniknięcia poważnych szkód dla innych celów, w tym opierając się na wszelkich minimalnych wymogach ustanowionych na mocy prawa Unii. Podczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja powinna zapewnić, aby kryteria te opierały się na dostępnych dowodach naukowych, zostały opracowane z uwzględnieniem aspektów związanych z cyklem życia, w tym istniejących ocen cyklu życia, i były regularnie aktualizowane. W przypadku gdy ocena naukowa nie pozwala na określenie ryzyka z dostateczną pewnością, zastosowanie, zgodnie z art. 191 TFUE, powinna mieć zasada ostrożności.
- (41) Ustanawiając i aktualizując techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do celu środowiskowego dotyczącego łagodzenia zmian klimatu, Komisja powinna uwzględnić bieżący i konieczny proces przejścia do gospodarki neutralnej dla klimatu, a także wprowadzić stosowne zachęty w tym celu, zgodnie z art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Przejście to wymaga – obok wykorzystania energii neutralnej dla klimatu oraz zwiększenia inwestycji w rodzaje działalności gospodarczej i sektory gospodarki, które już teraz są niskoemisyjne – znacznego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych pochodzących z innych rodzajów działalności gospodarczej i sektorów, dla których nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania, które byłyby wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym. Te przejściowe rodzaje działalności gospodarczej powinny kwalifikować się jako wnoszące istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli pochodzące z nich emisje gazów cieplarnianych są znacznie niższe od średniej sektorowej lub branżowej, nie utrudniają rozwoju i wprowadzania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań oraz nie prowadzą do uzależnienia od aktywów niezgodnych z celem neutralności klimatycznej, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów. Techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące takich przejściowych rodzajów działalności gospodarczej powinny zapewnić, by te przejściowe rodzaje działalności miały wiarygodną ścieżkę osiągnięcia neutralności klimatycznej, oraz powinny być odpowiednio dostosowywane w regularnych odstępach czasu.
- (42) Dana działalność gospodarcza powinna kwalifikować się jako wnosząca istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli bezpośrednio umożliwia innym rodzajom działalności wnoszenie istotnego wkładu w realizację co najmniej jednego z tych celów. Taka działalność wspomagająca nie powinna prowadzić do uzależnienia od aktywów podważających długoterminowe cele środowiskowe, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów, oraz powinna mieć istotne pozytywne skutki dla środowiska na podstawie względów związanych z cyklem życia.
- (43) Podczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja powinna uwzględniać stosowne prawo Unii, w tym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009⁽⁵⁵⁾ i (WE) nr 66/2010⁽⁵⁶⁾, a także zalecenie Komisji 2013/179/UE⁽⁵⁷⁾ i komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2018 r. pt. „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska”. Aby uniknąć niepotrzebnych niespójności z klasyfikacjami działalności gospodarczej obowiązującymi już do innych celów, Komisja powinna również uwzględniać klasyfikacje statystyczne dotyczące sektora towarów i usług środowiskowych, a mianowicie klasyfikację działalności związanych z ochroną środowiska (CEPA) oraz klasyfikację działalności związanych z gospodarką zasobami (CReMA) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 538/2014⁽⁵⁸⁾. Podczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja powinna uwzględniać istniejące wskaźniki środowiskowe i ramy sprawozdawczości, opracowane m.in. przez Komisję i Europejską Agencję Środowiska, oraz standardy międzynarodowe, takie jak standardy opracowane m.in. przez OECD.

⁽⁵⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylające rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1).

⁽⁵⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1).

⁽⁵⁷⁾ Zalecenie Komisji 2013/179/UE z dnia 9 kwietnia 2013 r. w sprawie stosowania wspólnych metod pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej (Dz.U. L 124 z 4.5.2013, s. 1).

⁽⁵⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 538/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2011 w sprawie europejskich rachunków ekonomicznych środowiska (Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 113).

- (44) Podczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja powinna uwzględniać również specyfikę sektora infrastruktury oraz powinna uwzględniać środowiskowe, społeczne i gospodarcze efekty zewnętrzne w ramach analizy kosztów i korzyści. W tym względzie Komisja powinna wziąć pod uwagę stosowne prawo Unii, w tym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/42/WE⁽⁵⁹⁾, 2011/92/UE⁽⁶⁰⁾, 2014/23/UE⁽⁶¹⁾, 2014/24/UE⁽⁶²⁾ i 2014/25/UE⁽⁶³⁾, normy i aktualną metodologię, jak również prace prowadzone przez organizacje międzynarodowe, takie jak OECD. W tym kontekście techniczne kryteria kwalifikacji powinny promować odpowiednie ramy zarządzania uwzględniające czynniki środowiskowe, społeczne i związane z zarządzaniem, o których mowa w popieranym przez ONZ zasadach odpowiedzialnego inwestowania, na wszystkich etapach cyklu życia projektu.
- (45) Techniczne kryteria kwalifikacji powinny zapewniać, by odpowiednie rodzaje działalności gospodarczej prowadzonej w danym sektorze można było zakwalifikować jako zrównoważone środowiskowo i by były one traktowane jednakowo, jeśli w równym stopniu przyczyniają się do realizacji co najmniej jednego celu środowiskowego określonego w niniejszym rozporządzeniu. Potencjalne możliwości przyczynienia się do realizacji tych celów środowiskowych mogą różnić się między sektorami, co powinno zostać odzwierciedlone w tych kryteriach. Niemniej jednak – w ramach każdego sektora – kryteria te nie powinny powodować sytuacji, w której określone rodzaje działalności gospodarczej będą traktowane gorzej niż inne rodzaje działalności gospodarczej, jeśli jedno i drugie w takim samym stopniu przyczyniają się do realizacji celów środowiskowych.
- (46) Podczas ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów dotyczących kwalifikacji zrównoważonej środowiskowo działalności Komisja powinna ocenić, czy ustanowienie tych kryteriów spowodowałoby powstanie aktywów osieroconych lub oferowanie niespójnych zachęt lub czy miałyby jakiekolwiek inne niekorzystne skutki dla rynków finansowych.
- (47) Aby uniknąć ponoszenia przez podmioty gospodarcze nadmiernych kosztów przestrzegania przepisów, Komisja powinna ustanowić takie techniczne kryteria kwalifikacji, które zapewniają dostateczną jasność prawa, są możliwe do zrealizowania, łatwe w stosowaniu, a ich przestrzeganie można zweryfikować w rozsądnych granicach kosztowych, unikając w ten sposób zbędnych obciążeń administracyjnych. Techniczne kryteria kwalifikacji mogą wymagać przeprowadzenia oceny cyklu życia, o ile jest to w dostatecznym stopniu możliwe do wykonania i potrzebne.
- (48) W celu zapewnienia przekierowania inwestycji w stronę działalności gospodarczej, która wywiera największy pozytywny wpływ na realizację celów środowiskowych, Komisja powinna priorytetowo potraktować ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących tych rodzajów działalności gospodarczej, które potencjalnie najbardziej przyczyniają się do realizacji celów środowiskowych.
- (49) Należy ustanowić odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji dla sektora transportowego, w tym dla aktywów ruchomych. Te kryteria kwalifikacji powinny uwzględnić fakt, że sektor transportowy, w tym przewozy międzynarodowe, generuje blisko 26 % łącznych emisji gazów cieplarnianych w Unii. Jak wykazano w planie działania w sprawie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego, udział sektora transportowego w dodatkowych rocznych potrzebach inwestycyjnych w zakresie zrównoważonego rozwoju w Unii wynosi 30 %, na przykład w celu zwiększenia elektryfikacji lub wsparcia w przejściu na czystsze rodzaje transportu poprzez promowanie przesunięcia międzygałęziowego i lepszego zarządzania ruchem.
- (50) Szczególnie ważne jest, aby w trakcie opracowywania technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja prowadziła odpowiednie konsultacje, zgodnie z Programem lepszego stanowienia prawa. W proces ustanawiania i aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji powinny być zaangażowane właściwe zainteresowane strony i powinien się on opierać się doradztwie ekspertów mających sprawdzoną wiedzę i doświadczenie w przedmiotowych obszarach. W tym celu Komisja powinna utworzyć Platformę ds. zrównoważonego finansowania (zwaną dalej „platformą”). Platforma ta powinna składać się z ekspertów reprezentujących zarówno sektor publiczny, jak i prywatny. Wśród ekspertów sektora publicznego powinni znaleźć się przedstawiciele Europejskiej Agencji Środowiska, Europejskich

⁽⁵⁹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

⁽⁶⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).

⁽⁶¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1).

⁽⁶²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁽⁶³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

Urzędów Nadzoru, Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Wśród ekspertów z sektora prywatnego powinni być przedstawiciele uczestników rynków finansowych i niefinansowych oraz sektorów działalności gospodarczej, reprezentujący odpowiednie gałęzie przemysłu, a także eksperci posiadający wiedzę specjalistyczną w dziedzinie rachunkowości i sprawozdawczości. Uczestnikami platformy powinni być również eksperci reprezentujący społeczeństwo obywatelskie, w tym eksperci posiadający wiedzę specjalistyczną w dziedzinie środowiska, spraw społecznych, pracowniczych i zarządzania. Uczestników rynku finansowego należy zachęcać, aby informowali Komisję w przypadku, gdy ich zdaniem daną działalność gospodarczą, która nie spełnia technicznych kryteriów kwalifikacji lub wobec której takich kryteriów dotychczas nie ustanowiono, należy zakwalifikować jako zrównoważoną środowiskowo celem ułatwienia Komisji dokonania oceny zasadności uzupełnienia lub aktualizacji technicznych kryteriów kwalifikacji.

- (51) Platforma powinna zostać ustanowiona zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami horyzontalnymi dotyczącymi tworzenia i funkcjonowania grup ekspertów Komisji, w tym w odniesieniu do procesu wyboru. Proces wyboru powinien mieć na celu zapewnienie wysokiego poziomu wiedzy specjalistycznej, równowagi geograficznej i równowagi płci, jak również wyważonej reprezentacji odpowiedniej wiedzy fachowej, z uwzględnieniem poszczególnych zadań platformy. Podczas procesu wyboru Komisja powinna przeprowadzić ocenę zgodnie z przepisami horyzontalnymi w celu ustalenia, czy istnieją potencjalne konflikty interesów i powinna podjąć stosowne działania w celu zaradzenia wszelkim takim konfliktom.
- (52) Platforma powinna doradzać Komisji w sprawie opracowywania, analizy i przeglądu technicznych kryteriów kwalifikacji, w tym potencjalnego wpływu takich kryteriów na wycenę tych aktywów, które kwalifikują się jako aktywa zrównoważone środowiskowo na podstawie istniejących praktyk rynkowych. Platforma powinna również doradzać Komisji w sprawie tego, czy techniczne kryteria kwalifikacji nadają się do zastosowania w ramach przyszłych inicjatyw politycznych Unii ukierunkowanych na ułatwianie zrównoważonych inwestycji, oraz w sprawie ewentualnej roli standardów rachunkowości i sprawozdawczości dotyczącej zrównoważonego rozwoju we wspieraniu stosowania technicznych kryteriów kwalifikacji. Platforma powinna doradzać Komisji w sprawie opracowywania dalszych środków służących poprawie dostępności i jakości danych, z uwzględnieniem celu, jakim jest uniknięcie nadmiernych obciążeń administracyjnych, w sprawie uwzględniania innych celów dotyczących zrównoważonego rozwoju, w tym celów społecznych, oraz w sprawie funkcjonowania minimalnych gwarancji i ewentualnej potrzeby ich uzupełnienia.
- (53) Komisja powinna zadbać o kontynuację prac istniejącej grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania i o nadanie jej formalnego statusu. Zadania tej grupy ekspertów będą polegać m.in. na doradztwie Komisji co do oceny adekwatności technicznych kryteriów kwalifikacji i podejścia przyjmowanego przez platformę względem opracowywania tych kryteriów. Do tego celu Komisja powinna przekazywać państwom członkowskim informacje na regularnych posiedzeniach grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania.
- (54) W celu sprecyzowania wymogów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności w celu ustanowienia i aktualizacji dla różnych rodzajów działalności gospodarczej szczegółowych i odpowiednio dostosowanych technicznych kryteriów kwalifikacji, pozwalających ustalić, co stanowi „istotny wkład” w realizację celów środowiskowych oraz „poważną szkodę” dla tych celów, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do informacji wymaganych w celu spełnienia obowiązków ujawniania informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, np. za pośrednictwem platformy oraz grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁶⁴⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

⁽⁶⁴⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (55) Niniejsze rozporządzenie stanowi uzupełnienie wymogów dotyczących ujawniania informacji ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2019/2088. Aby zapewnić uporządkowane i skuteczne monitorowanie przestrzegania przez uczestników rynku finansowego przepisów niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny polegać na właściwych organach wyznaczonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/2088. W celu wyegzekwowania przestrzegania przepisów państwa członkowskie powinny dodatkowo ustanowić przepisy dotyczące środków i sankcji, które powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Właściwe organy krajowe i Europejskie Urzędy Nadzoru powinny wykonywać uprawnienia do interwencji produktowej ustanowione w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 ⁽⁶⁵⁾, (UE) nr 1286/2014 ⁽⁶⁶⁾ i (UE) 2019/1238 ⁽⁶⁷⁾ również w odniesieniu do praktyk w zakresie niewłaściwej sprzedaży lub wprowadzającego w błąd ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem, w tym informacji wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (56) Aby zapewnić sprawną i trwałą organizację prac i spotkań w odniesieniu do zarówno do platformy, jak i do grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania, a także aby umożliwić szerokie uczestnictwo i skuteczną interakcję w ramach grup, ich podgrup, Komisji i zainteresowanych stron, należy rozważyć zwiększone zastosowanie, w odpowiednich przypadkach, technologii cyfrowych, w tym wirtualnych.
- (57) Aby zapewnić właściwym podmiotom dostateczną ilość czasu na zapoznanie się z kryteriami kwalifikacji dotyczącymi zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz na przygotowanie się do ich stosowania, obowiązki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, powinny zacząć obowiązywać – w odniesieniu do poszczególnych celów środowiskowych – dwanaście miesięcy po ustanowieniu stosownych technicznych kryteriów kwalifikacji.
- (58) Przepis niniejszego rozporządzenia odnoszący się do systemów zachęt podatkowych opartych na certyfikatach, istniejących przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, pozostaje bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji Unii i państw członkowskich w odniesieniu do przepisów podatkowych, jak przewidziano w Traktatach.
- (59) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno być regularnie poddawane przeglądowi w celu dokonania oceny między innymi: postępów w odniesieniu do opracowywania technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej; ewentualnej konieczności przeglądu i uzupełnienia tych kryteriów do celów uznawania czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo; skuteczności systemu klasyfikacyjnego dla zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w zakresie przekierowywania inwestycji prywatnych w stronę takiej działalności, szczególnie w odniesieniu do przepływów kapitału do przedsiębiorstw prywatnych i innych podmiotów prawnych; oraz dalszego opracowywania tego systemu klasyfikacyjnego, w tym poprzez poszerzenie jego zakresu poza zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą, tak aby objąć nim także działalność, która poważnie szkodzi środowisku, jak również inne cele dotyczące zrównoważonego rozwoju, w tym cele społeczne.
- (60) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na potrzebę wprowadzenia na poziomie Unii jednolitych kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo.

⁽⁶⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

⁽⁶⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz.U. L 352 z 9.12.2014, s. 1).

⁽⁶⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE) (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 1).

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:
- przyjętych przez państwa członkowskie lub Unię środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo;
 - uczestników rynku finansowego, którzy udostępniają produkty finansowe;
 - przedsiębiorstw, które podlegają obowiązkowi publikacji oświadczenia na temat informacji niefinansowych lub skonsolidowanego oświadczenia na temat informacji niefinansowych na mocy, odpowiednio, art. 19a lub 29a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ⁽⁶⁸⁾.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- „zrównoważona środowiskowo inwestycja” oznacza inwestycję, w ramach której finansuje się co najmniej jedną działalność gospodarczą, kwalifikującą się jako zrównoważona środowiskowo na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- „uczestnik rynku finansowego” oznacza uczestnika rynku finansowego zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2019/2088 i obejmuje twórcę produktu emerytalnego, do którego państwo członkowskie postanowiło zastosować to rozporządzenie zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia;
- „produkt finansowy” oznacza produkt finansowy zdefiniowany w art. 2 pkt 12 rozporządzenia (UE) 2019/2088;
- „emitent” oznacza emitenta zdefiniowanego w art. 2 lit. h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 ⁽⁶⁹⁾;
- „łagodzenie zmian klimatu” oznacza proces polegający na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C i na dążeniu do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, jak określono w porozumieniu paryskim;
- „adaptacja do zmian klimatu” oznacza proces przystosowywania się do rzeczywistych i oczekiwanych zmian klimatu i ich skutków;
- „gaz cieplarniany” oznacza gaz cieplarniany wymieniony w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽⁷⁰⁾;
- „hierarchia postępowania z odpadami” oznacza hierarchię postępowania z odpadami określoną w art. 4 dyrektywy 2008/98/WE;
- „gospodarka o obiegu zamkniętym” oznacza system gospodarczy, w którym możliwie jak najdłużej utrzymuje się wartości produktów, materiałów i innych zasobów w gospodarce, zwiększa ich wydajne wykorzystywanie w produkcji i konsumpcji i tym samym ogranicza skutki środowiskowe ich wykorzystywania, a także minimalizuje się powstawanie odpadów i uwalnianie substancji niebezpiecznych na wszystkich etapach ich cyklu życia, w tym poprzez stosowanie hierarchii postępowania z odpadami;
- „zanieczyszczenia” oznaczają substancje, wibracje, ciepło, hałas, światło lub inne czynniki zanieczyszczające obecne w powietrzu, wodzie lub ziemi, które mogą być szkodliwe dla zdrowia ludzi lub środowiska, czego skutkiem mogą być szkody materialne lub obniżenie walorów środowiskowych i utrudnienie korzystania ze środowiska w inny sposób zgodny z prawem lub ingerencja w te walory i sposoby korzystania ze środowiska;
- „gleba” oznacza wierzchnią warstwę skorupy ziemskiej usytuowaną między skałą macierzystą a powierzchnią, składającą się z cząstek mineralnych, materii organicznej, wody, powietrza i organizmów żywych;

⁽⁶⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

⁽⁶⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE (Dz.U. L 168 z 30.6.2017, s. 12).

⁽⁷⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

- 12) „zanieczyszczenie” oznacza:
 - a) bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w wyniku działalności człowieka;
 - b) w kontekście środowiska morskiego – zanieczyszczenie zdefiniowane art. 3 pkt 8 dyrektywy 2008/56/WE;
 - c) w kontekście środowiska wodnego – zanieczyszczenie zdefiniowane art. 2 pkt 33 dyrektywy 2000/60/WE;
- 13) „ekosystem” oznacza dynamiczne zgrupowanie roślin, zwierząt, mikroorganizmów oraz ich nieożywione środowisko wspólnie tworzące jednostkę funkcjonalną;
- 14) „usługi ekosystemowe” oznaczają bezpośredni lub pośredni wkład ekosystemów w gospodarcze, społeczne, kulturalne i inne korzyści, które ludzie czerpią z tych ekosystemów;
- 15) „bioróżnorodność” oznacza zróżnicowanie żywych organizmów, pochodzących ze wszystkich źródeł, w tym z ekosystemów lądowych, morskich i innych wodnych ekosystemów oraz zespołów ekologicznych, których są one częścią i obejmuje różnorodność w obrębie gatunku, pomiędzy gatunkami oraz ekosystemami;
- 16) „dobry stan” oznacza, w odniesieniu do ekosystemu, że ekosystem jest w dobrym stanie fizycznym, chemicznym i biologicznym lub ma dobrą jakość fizyczną, chemiczną i biologiczną oraz ma zdolność do samoodtwarzania lub samoodnowy oraz w którym skład gatunkowy, struktura ekosystemu i funkcje ekologiczne są niezakłócone;
- 17) „efektywność energetyczna” oznacza bardziej efektywne wykorzystywanie energii na wszystkich etapach łańcucha energetycznego, od produkcji po końcowe zużycie;
- 18) „wody morskie” oznaczają wody morskie zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/56/WE;
- 19) „wody powierzchniowe” oznaczają wody powierzchniowe zdefiniowane w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2000/60/WE;
- 20) „wody podziemne” oznaczają wody podziemne zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2000/60/WE;
- 21) „dobry stan środowiska” oznacza dobry stan środowiska zdefiniowany art. 3 pkt 5 dyrektywy 2008/56/WE;
- 22) „dobry stan” oznacza:
 - a) dla wód powierzchniowych – posiadanie zarówno „dobrego stanu ekologicznego” zdefiniowanego w art. 2 pkt 22 dyrektywy 2000/60/WE jak i „dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych” zdefiniowanego w art. 2 pkt 24 tej dyrektywy;
 - b) dla wód podziemnych – posiadanie zarówno „dobrego stanu chemicznego wód podziemnych” zdefiniowanego w art. 2 pkt 25 dyrektywy 2000/60/WE oraz „dobrego stanu ilościowego” zdefiniowanego w art. 2 pkt 28 tej dyrektywy;
- 23) „dobry potencjał ekologiczny” oznacza dobry potencjał ekologiczny zdefiniowany w art. 2 pkt 23 dyrektywy 2000/60/WE.

ROZDZIAŁ II

ZRÓWNOWAŻONA ŚRODOWISKOWO DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZA

Artykuł 3

Kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej

Do celów określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo, dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, jeżeli działalność ta:

- a) wnosi istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 10–16;
- b) nie wyrządza poważnych szkód dla żadnego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 17;
- c) jest prowadzona zgodnie z minimalnymi gwarancjami określonymi w art. 18; oraz
- d) spełnia techniczne kryteria kwalifikacji, które zostały ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2.

Artykuł 4

Stosowanie kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w ramach środków publicznych, norm i oznakowań

Państwa członkowskie i Unia stosują kryteria określone w art. 3 celem ustalenia czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, na potrzeby wszelkich środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo.

Artykuł 5

Przejrzystość w zakresie zrównoważonych środowiskowo inwestycji w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy i sprawozdaniach okresowych

W przypadku gdy produkt finansowy, o którym mowa w art. 9 ust. 1, 2 lub 3 rozporządzenia (UE) 2019/2088 służy do inwestycji w działalność gospodarczą, która przyczynia się do realizacji celu środowiskowego w rozumieniu art. 2 pkt 17 tego rozporządzenia, informacje, jakie należy ujawnić zgodnie z art. 6 ust. 3 i art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, obejmują następujące elementy:

- a) informacje o celu środowiskowym lub celach środowiskowych, określonych w art. 9 niniejszego rozporządzenia, do realizacji których przyczynia się inwestycja w ramach danego produktu finansowego; oraz
- b) opis, w jaki sposób i w jakim stopniu inwestycje w ramach produktu finansowego są dokonywane w działalność gospodarczą, kwalifikującą się jako zrównoważona środowiskowo na podstawie art. 3 niniejszego rozporządzenia.

W opisie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego artykułu, określa się udział procentowy inwestycji w zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą wybranych dla produktu finansowego, w tym szczegółowe informacje o udziałach procentowych działalności wspomagającej i przejściowej działalności, o których mowa odpowiednio w art. 16 i art. 10 ust. 2, wyrażony jako odsetek wszystkich inwestycji wybranych na potrzeby produktu finansowego.

Artykuł 6

Przejrzystość w zakresie produktów finansowych promujących aspekt środowiskowy w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy i sprawozdaniach okresowych

W przypadku gdy produkt finansowy, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2088, promuje aspekt środowiskowy, stosuje się odpowiednio art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Informacjom, jakie należy ujawnić zgodnie z art. 6 ust. 3 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2088, towarzyszy następujące oświadczenie:

„Zasada »nie czyni poważnych szkód« stosowana jest wyłącznie w odniesieniu do tych inwestycji w ramach produktu finansowego, które uwzględniają unijne kryteria dotyczące zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej.

Inwestycje w ramach pozostałej części tego produktu finansowego nie uwzględniają unijnych kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej”.

Artykuł 7

Przejrzystość w zakresie innych produktów finansowych w informacjach ujawnianych przed zawarciem umowy i sprawozdaniach okresowych

W przypadku gdy produkt finansowy nie podlega art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 1, 2 lub 3 rozporządzenia (UE) 2019/2088, informacjom, jakie należy ujawnić zgodnie z przepisami prawodawstwa sektorowego, o których mowa w art. 6 ust. 3 i art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, towarzyszy następujące oświadczenie:

„Inwestycje w ramach tego produktu finansowego nie uwzględniają unijnych kryteriów dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej”.

Artykuł 8

Przejrzystość przedsiębiorstw w oświadczeniach na temat informacji niefinansowych przedsiębiorstw

1. Każde przedsiębiorstwo podlegające obowiązkowi publikowania informacji niefinansowych na mocy art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE zawiera w swoim oświadczeniu na temat informacji niefinansowych lub w skonsolidowanym oświadczeniu na temat informacji niefinansowych informacje na temat tego, w jaki sposób i w jakim stopniu działalność tego przedsiębiorstwa jest związana z działalnością gospodarczą, która kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na podstawie art. 3 i 9 niniejszego rozporządzenia.
2. Przedsiębiorstwa niefinansowe ujawniają w szczególności następujące informacje:
 - a) udział procentowy ich obrotu pochodzący z produktów lub usług związanych z działalnością gospodarczą, która kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na podstawie art. 3 i 9; oraz
 - b) udział procentowy ich nakładów inwestycyjnych oraz wydatków operacyjnych odpowiadający aktywom lub procesom związanym z działalnością gospodarczą, która kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na podstawie art. 3 i 9.
3. Jeżeli przedsiębiorstwo publikuje informacje niefinansowe na mocy art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE w odrębnym sprawozdaniu zgodnie z art. 19a ust. 4 lub art. 29a ust. 4 tej dyrektywy, informacje, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu publikowane są w tym odrębnym sprawozdaniu.
4. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23, aby uzupełnić ust. 1 i 2 niniejszego artykułu w celu sprecyzowania treści i prezentacji informacji, które mają być ujawniane na podstawie tych ustępów, w tym metody użytej w celu zapewnienia zgodności z nimi, z uwzględnieniem specyfiki zarówno przedsiębiorstw finansowych, jak i przedsiębiorstw niefinansowych, oraz technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Komisja przyjmie ten akt delegowany do dnia 1 czerwca 2021 r.

Artykuł 9

Cele środowiskowe

Do celów niniejszego rozporządzenia określa się następujące cele środowiskowe:

- a) łagodzenie zmian klimatu;
- b) adaptacja do zmian klimatu;
- c) zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich;
- d) przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym;
- e) zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrola;
- f) ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów.

Artykuł 10

Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie pozwalającym zapobiec groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny, zgodnie z długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim poprzez niedopuszczanie do powstania emisji gazów cieplarnianych lub ich ograniczanie lub zwiększanie pochłaniania gazów cieplarnianych, w tym poprzez innowację procesową lub produkcją, poprzez:
 - a) wytwarzanie, przekazywanie, przechowywanie, dystrybuowanie lub wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, zgodnie z dyrektywą (UE) 2018/2001, również poprzez wykorzystywanie innowacyjnych technologii mogących przynieść znaczne oszczędności w przyszłości lub poprzez niezbędne wzmocnienie lub rozbudowę sieci;
 - b) poprawę efektywności energetycznej, z wyjątkiem działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, jak określono w art. 19 ust. 3;
 - c) zwiększenie czystej lub neutralnej dla klimatu mobilności;

- d) przejście na wykorzystywanie materiałów odnawialnych ze zrównoważonych źródeł;
- e) zwiększenie wykorzystania bezpiecznych dla środowiska technologii wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (CCU) oraz wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS), które zapewniają redukcję netto emisji gazów cieplarnianych;
- f) wzmocnienie lądowych pochłaniaczy dwutlenku węgla, w tym poprzez przeciwdziałanie wylesianiu i degradacji lasów, rekultywację lasów, zrównoważone gospodarowanie gruntami uprawnymi, obszarami trawiastymi i terenami podmokłymi oraz ich rekultywację, zalesianie oraz rolnictwo regeneracyjne;
- g) stworzenie infrastruktury energetycznej wymaganej do obniżenia emisyjności systemów energetycznych;
- h) produkowanie czystych i wydajnych paliw ze źródeł odnawialnych lub neutralnych pod względem emisji dwutlenku węgla; lub
- i) wspomaganie dowolnych działań wymienionych w lit. a)–h) niniejszego ustępu, zgodnie z art. 16.

2. Do celów ust. 1 działalność gospodarczą, dla której nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli wspomaga ona przejście do gospodarki neutralnej dla klimatu zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5°C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, w tym poprzez stopniowe wycofywanie emisji gazów cieplarnianych, w szczególności emisji ze stałych paliw kopalnych, oraz jeżeli taka działalność:

- a) wytwarza emisje gazów cieplarnianych na poziomie odpowiadającym najlepszym wynikom w danym sektorze lub danej gałęzi przemysłu;
- b) nie utrudnia rozwoju i wdrażania alternatywnych niskoemisyjnych rozwiązań; oraz
- c) nie prowadzi do uzależnienia od aktywów wysokoemisyjnych, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów.

Do celów niniejszego ustępu oraz ustanowienia technicznych kryteriów kwalifikacji na mocy art. 19 Komisja ocenia potencjalny wkład i wykonalność wszystkich odpowiednich istniejących technologii.

3. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:

- a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu; oraz
- b) uzupełnienia art. 17, poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego, technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi art. 19.

6. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 3, do dnia 31 grudnia 2020 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2022 r.

Artykuł 11

Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, jeżeli działalność ta:

- a) obejmuje rozwiązania w zakresie adaptacji, które istotnie ograniczają ryzyko niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych dla tej działalności gospodarczej albo istotnie ograniczają te niekorzystne skutki bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa; lub
- b) zapewnia rozwiązania w zakresie adaptacji, które – oprócz tego, że spełniają warunki określone w art. 16 – wnoszą istotny wkład w zapobieganie ryzyku niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa, lub w ograniczanie tego ryzyka, bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa.

2. Rozwiązania w zakresie adaptacji, o których mowa w ust. 1 lit. a), podlegają ocenie i uszeregowaniu pod względem priorytetów z wykorzystaniem najlepszych dostępnych prognoz klimatycznych oraz co najmniej:
 - a) zapobiegają niekorzystnym skutkom zmian klimatu dla danej działalności gospodarczej związanym z lokalizacją i kontekstem lub ograniczają te skutki; lub
 - b) zapobiegają potencjalnym niekorzystnym skutkom zmian klimatu wywieranym na środowisko, w którym prowadzona jest dana działalność gospodarcza, lub ograniczają te skutki.
3. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:
 - a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu czy dana działalność gospodarczą, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
5. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 19.
6. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 3, do dnia 31 grudnia 2020 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2022 r.

Artykuł 12

Istotny wkład w zrównoważone wykorzystywanie i ochronę zasobów wodnych i morskich

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w zrównoważone wykorzystywanie i ochronę zasobów wodnych i morskich, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w osiągnięcie dobrego stanu jednolitych części wód, w tym jednolitych części wód powierzchniowych i wód podziemnych, albo w zapobieganie pogorszeniu się dotychczas dobrego stanu jednolitych części wód, lub wnosi istotny wkład w osiągnięcie dobrego stanu środowiska wód morskich lub w zapobieganie pogorszeniu ich dotychczas dobrego stanu, za pomocą:
 - a) ochrony środowiska przed niekorzystnymi skutkami przepływu zrzutów ścieków komunalnych i przemysłowych, w tym nowo pojawiających się zanieczyszczeń powodujących niepokój, takich jak produkty farmaceutyczne i mikrodrobiny plastiku, na przykład poprzez zapewnienie odpowiedniego zbierania, oczyszczania i odprowadzania ścieków komunalnych i przemysłowych;
 - b) ochrony zdrowia ludzkiego przed niekorzystnymi skutkami wszelkiego zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dzięki zapewnieniu, by woda była wolna od wszelkich mikroorganizmów, pasożytów i substancji, które stanowią potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzi, a także zwiększenie dostępu narodów do czystej wody pitnej;
 - c) poprawy gospodarki wodnej i efektywności zużycia wody, w tym poprzez ochronę i poprawę stanu ekosystemów wodnych, poprzez promowanie zrównoważonego zużycia wody dzięki długoterminowej ochronie dostępnych zasobów wodnych, między innymi dzięki zastosowaniu takich środków, jak ponowne wykorzystanie wody, poprzez zapewnianie stopniowego ograniczania emisji zanieczyszczeń do wód powierzchniowych i wód podziemnych, poprzez przyczynianie się do łagodzenia skutków powodzi i susz lub poprzez jakąkolwiek inną działalność, która chroni lub prowadzi do poprawy stanu jakościowego i ilościowego jednolitych części wód;

- d) zapewniania zrównoważonego wykorzystania morskich usług ekosystemowych lub przyczyniania się do dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym poprzez ochronę, zachowanie lub odbudowę środowiska morskiego oraz poprzez zapobieganie zanieczyszczeniu środowiska morskiego lub ograniczenie go; lub
 - e) wspomaganie dowolnych działań wymienionych w lit. a)–d) niniejszego ustępu zgodnie z art. 16.
2. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:
- a) uzupełnienia ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w zrównoważone wykorzystywanie i ochronę zasobów wodnych i morskich; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17, poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.
3. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 19.
5. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 2, do dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.

Artykuł 13

Istotny wkład w przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganie powstawaniu odpadów oraz ich ponowne użycie i recykling, jeżeli działalność ta:
- a) wykorzystuje bardziej efektywnie w produkcji zasoby naturalne, w tym pochodzące ze zrównoważonych źródeł surowce pochodzenia biologicznego i inne surowce, w tym poprzez:
 - (i) ograniczenie zużycia surowców pierwotnych lub zwiększenie wykorzystywania produktów ubocznych i surowców wtórnych; lub
 - (ii) środki w zakresie efektywnego gospodarowania zasobami i efektywności energetycznej;
 - b) zwiększa trwałość produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia lub ponownego użycia, szczególnie w procesie projektowania i produkcji;
 - c) zwiększa możliwości recyklingu produktów, w tym możliwości recyklingu poszczególnych materiałów zawartych w tych produktach, między innymi poprzez zastąpienie lub ograniczone stosowanie produktów i materiałów, które nie nadają się do recyklingu, szczególnie w procesie projektowania i produkcji;
 - d) istotnie ogranicza zawartość substancji niebezpiecznych oraz prowadzi do zastąpienia substancji wzbudzających szczególnie duże obawy w materiałach i produktach w całym ich cyklu życia, zgodnie z celami określonymi w prawie Unii, w tym poprzez zastąpienie takich substancji bezpieczniejszymi alternatywami i zapewnienie identyfikowalności;
 - e) przedłuża okres użytkowania produktów, w tym poprzez ich ponowne wykorzystanie, projektowanie z myślą o długim użytkowaniu, zmianę przeznaczenia, demontowanie, regenerację, ulepszenie oraz naprawę i wspólne użytkowanie produktów;
 - f) zwiększa wykorzystywanie surowców wtórnych i podniesienia ich jakości, również poprzez wysokiej jakości recykling odpadów;
 - g) zapobiega wytwarzaniu odpadów, w tym wytwarzaniu odpadów pochodzących z wydobywania minerałów oraz odpadów z budowy i rozbiórki budynków, lub ogranicza ich wytwarzanie;

- h) intensyfikuje działania w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów;
 - i) pobudza rozwój infrastruktury gospodarowania odpadami niezbędnej do zapobiegania ich powstawaniu, do przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów, przy jednoczesnym zapewnieniu, by odzyskane w ten sposób materiały zostały poddane recyklingowi jako surowiec wtórny stanowiący wysokiej jakości czynnik produkcji, tym samym unikając downcyklingu;
 - j) minimalizuje spalanie odpadów i prowadzi do uniknięcia unieszkodliwiania odpadów, w tym składowania, zgodnie z zasadami hierarchii postępowania z odpadami;
 - k) unika wytwarzania śmieci i ogranicza je; lub
 - l) wspomaga dowolne działania wymienione w lit. a)–k) niniejszego ustępu zgodnie z art. 16.
2. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:
- a) uzupełnienia ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarczą, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.
3. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 19.
5. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 2, do dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.

Artykuł 14

Istotny wkład w zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrolę

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrolę, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ochronę środowiska przed zanieczyszczeniem za pomocą:
- a) zapobiegania lub, gdy nie jest to możliwe do zrealizowania, ograniczania emisji zanieczyszczeń – innych niż emisje gazów cieplarnianych – do powietrza, wody lub ziemi;
 - b) poprawy jakości powietrza, wody lub gleby na obszarach, na których prowadzona jest dana działalność gospodarcza, przy jednoczesnym minimalizowaniu wszelkich niekorzystnych skutków lub zagrożeń dla zdrowia ludzi i dla środowiska;
 - c) zapobiegania wszelkim niekorzystnym skutkom dla zdrowia ludzi i dla środowiska wynikającym z produkcji, stosowania lub unieszkodliwiania chemikaliów lub minimalizowania takich niekorzystnych skutków;
 - d) usuwania śmieci i innych rodzajów zanieczyszczenia, lub
 - e) wspomagania dowolnych działań wymienionych w lit. a)–d) niniejszego ustępu zgodnie z art. 16.
2. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:
- a) uzupełnienia ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrolę; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.

3. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 19.
5. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 2, do dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.

Artykuł 15

Istotny wkład w ochronę i odbudowę bioróżnorodności i ekosystemów

1. Dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w ochronę i odbudowę bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ochronę, zachowanie lub odbudowę bioróżnorodności lub w osiągnięcie dobrego stanu ekosystemów, lub w ochronę ekosystemów będących dotychczas w dobrym stanie, poprzez:
 - a) zachowanie przyrody i bioróżnorodności, w tym osiągnięcie korzystnego stanu zachowania siedlisk naturalnych i półnaturalnych oraz gatunków lub zapobieganie pogorszeniu ich dotychczas korzystnego stanu zachowania, oraz ochronę i odbudowę ekosystemów lądowych, morskich i innych ekosystemów wodnych w celu poprawy ich stanu i zwiększenia ich zdolności do świadczenia usług ekosystemowych;
 - b) zrównoważone użytkowanie gruntów i gospodarowanie nimi, w tym odpowiednią ochronę bioróżnorodności gleby, neutralność degradacji gruntów i remediację terenów zanieczyszczonych;
 - c) zrównoważone praktyki rolnicze, w tym praktyki, które przyczyniają się do zwiększenia bioróżnorodności lub do powstrzymania degradacji gleby i innych ekosystemów, wylesiania i utraty siedlisk lub do zapobiegania tym procesom;
 - d) zrównoważoną gospodarkę leśną, w tym praktyki i sposoby wykorzystywania lasów i gruntów leśnych, które przyczyniają się do zwiększenia bioróżnorodności lub do powstrzymania degradacji ekosystemów, wylesiania i utraty siedlisk lub do zapobiegania tym procesom; lub
 - e) wspomaganie dowolnych działań wymienionych w lit. a)–d) niniejszego ustępu zgodnie z art. 16.
2. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 w celu:
 - a) uzupełnienia ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w ochronę i w odbudowę bioróżnorodności i ekosystemów; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów.
3. Przed przyjęciem aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja konsultuje się z platformą, o której mowa w art. 20, w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Komisja ustanawia techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w jednym akcie delegowanym, biorąc pod uwagę wymogi określone w art. 19.
5. Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 2, do dnia 31 grudnia 2021 r. w celu zapewnienia rozpoczęcia jego stosowania od dnia 1 stycznia 2023 r.

Artykuł 16

Działalność wspomagająca

Działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9, jeżeli bezpośrednio wspomaga inne rodzaje działalności we wnoszeniu istotnego wkładu w realizację co najmniej jednego z tych celów pod warunkiem że taka działalność gospodarcza:

- a) nie prowadzi do uzależnienia od aktywów, które podważają długoterminowe cele środowiskowe, z uwzględnieniem ekonomicznego cyklu życia tych aktywów; oraz
- b) ma istotne pozytywne skutki dla środowiska na podstawie względów związanych z cyklem życia.

Artykuł 17

Poważne szkody dla celów środowiskowych

1. Do celów art. 3 lit. b) daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody:

- a) łagodzeniu zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych;
- b) adaptacji do zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do nasilenia niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych, przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na tę działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa;
- c) zrównoważonemu wykorzystywaniu i ochronie zasobów wodnych i morskich, jeżeli działalność ta szkodzi:
 - (i) dobremu stanowi lub, dobremu potencjałowi ekologicznemu jednolitych części wód, w tym wód powierzchniowych i wód podziemnych; lub
 - (ii) dobremu stanowi środowiska wód morskich;
- d) gospodarce o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganiu powstawaniu odpadów i recyklingowi, jeżeli:
 - (i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;
 - (ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub
 - (iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska;
- e) zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności; lub
- f) ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli działalność ta:
 - (i) w znacznym stopniu szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów; lub
 - (ii) jest szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii.

2. Przy ocenie działalności gospodarczej na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 uwzględnia się zarówno skutki środowiskowe samej działalności, jak również wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności przez cały cykl ich życia, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług.

Artykuł 18

Minimalne gwarancje

1. Minimalnymi gwarancjami, o których mowa w art. 3 lit. c), są procedury stosowane przez przedsiębiorstwo prowadzące działalność gospodarczą, które mają zapewnić przestrzeganie Wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych oraz Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, w tym zasad i praw określonych w ośmiu podstawowych konwencjach wskazanych w Deklaracji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej podstawowych zasad i praw w pracy oraz zasad i praw określonych w Międzynarodowej karcie praw człowieka.

2. Stosując procedury, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przedsiębiorstwa przestrzegają zasady „nie czyni poważnych szkód”, o której mowa w art. 2 pkt 17 rozporządzenia (UE) 2019/2088.

Artykuł 19

Wymogi dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji

1. Techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 2 muszą:

- a) określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;
- b) określać minimalne wymogi, które należy spełnić, aby uniknąć poważnej szkody dla któregośkolwiek z odnośnych celów środowiskowych, z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;
- c) być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy;
- d) w stosownych przypadkach opierać się na unijnych systemach oznakowania i certyfikacji, unijnych metodach oceny śladu środowiskowego oraz unijnych systemach klasyfikacji statystycznej, oraz uwzględniać wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii;
- e) w miarę możliwości wykorzystywać wskaźniki zrównoważonego rozwoju, o czym mowa w art. 4 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/2088;
- f) opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności określonej w art. 191 TFUE;
- g) uwzględniać cykl życia, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, z naciskiem zarówno na skutki środowiskowe samej działalności gospodarczej, jak również wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności gospodarczej, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług;
- h) uwzględniać charakter i skalę działalności gospodarczej, w tym:
 - (i) to, czy stanowi ona działalność wspomagającą, jak określono w art. 16; lub
 - (ii) to, czy stanowi ona przejściową działalność, jak określono w art. 10 ust. 2;
- i) uwzględniać wpływ, jaki może wywrzeć na rynek przejście na bardziej zrównoważoną gospodarkę, w tym ryzyko, że wskutek tego przejścia niektóre aktywa mogą zostać osierocone, a także ryzyko stworzenia niespójnych zachęt do zrównoważonego inwestowania;
- j) obejmować wszystkie istotne rodzaje działalności gospodarczej w danym sektorze i zapewniać, aby były one traktowane jednakowo, jeśli wnoszą taki sam wkład netto w realizację celów środowiskowych określonych w art. 9 niniejszego rozporządzenia, z myślą o uniknięciu zakłóceń konkurencji na rynku; oraz
- k) być łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania.

W przypadku gdy dana działalność gospodarcza należy do jednej z kategorii, o których mowa w lit. h), techniczne kryteria kwalifikacji wyraźnie wskazują na ten fakt.

2. Techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, obejmują również kryteria dotyczące działalności związanej z przejściem na czystą energię, zgodnie ze ścieżką prowadzącą do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5^o C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, w szczególności w dziedzinie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych, w takim zakresie, w jakim działalność ta wnosi istotny wkład w realizację któregośkolwiek z celów środowiskowych.

3. Techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, zapewniają, by działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z użyciem stałych paliw kopalnych, nie kwalifikowała się jako zrównoważona środowiskowo działalność gospodarcza.

4. Techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, obejmują również kryteria dotyczące działalności związanej z przejściem na czystą lub neutralną dla klimatu mobilność, w szczególności dzięki przesunięciom międzygałęziowym, środkom w zakresie efektywności i paliwom alternatywnym, w zakresie, w jakim działalność ta wnosi istotny wkład w realizację któregośkolwiek z celów środowiskowych.

5. Komisja regularnie dokonuje przeglądu technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, oraz w stosownych przypadkach zmienia akty delegowane przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w świetle postępu naukowego i technicznego.

W tym kontekście przed zmianą lub zastąpieniem aktu delegowanego Komisja ocenia wdrożenie tych kryteriów z uwzględnieniem wyników ich stosowania przez uczestników rynku finansowego oraz ich wpływu na rynki kapitałowe, w tym na przekierowywanie inwestycji w stronę zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej.

Aby zapewnić utrzymanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, na wiarygodnej ścieżce ku przejściu zgodnej z gospodarką neutralną dla klimatu Komisja dokonuje przeglądu technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących tej działalności co najmniej co trzy lata i w stosownych przypadkach zmienia akt delegowany, o którym mowa w art. 10 ust. 3, w świetle postępu naukowego i technicznego.

Artykuł 20

Platforma ds. zrównoważonego finansowania

1. Komisja ustanawia platformę ds. zrównoważonego finansowania (zwaną dalej „platformą”). Jej skład musi być wyważony i obejmować następujące grupy:

a) przedstawicieli:

- (i) Europejskiej Agencji Środowiska;
- (ii) Europejskich Urzędów Nadzoru;
- (iii) Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego; oraz
- (iv) Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

b) ekspertów reprezentujących odpowiednie zainteresowane strony z sektora prywatnego, w tym uczestników rynków finansowych i niefinansowych oraz sektory działalności gospodarczej, reprezentujących odpowiednie gałęzie przemysłu, a także osoby posiadające wiedzę specjalistyczną w dziedzinie rachunkowości i sprawozdawczości.

c) ekspertów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, w tym osoby posiadające wiedzę specjalistyczną w dziedzinie środowiska, spraw społecznych, pracowniczych i zarządzania;

d) ekspertów działających we własnym imieniu, posiadających udokumentowaną wiedzę i doświadczenie w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem;

e) ekspertów reprezentujących środowiska akademickie, w tym uniwersytety, instytuty badawcze i inne organizacje naukowe, w tym osoby z globalną wiedzą specjalistyczną.

2. Platforma:

a) doradza Komisji w kwestii technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w art. 19, a także w kwestii ewentualnej potrzeby aktualizacji tych kryteriów;

b) analizuje skutki technicznych kryteriów kwalifikacji pod względem potencjalnych kosztów i korzyści płynących z ich stosowania;

c) pomaga Komisji w analizie wniosków zainteresowanych stron w sprawie opracowania lub zmiany technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących danej działalności gospodarczej;

d) doradza Komisji, w stosownych przypadkach, w kwestii ewentualnej roli standardów rachunkowości i sprawozdawczości dotyczącej zrównoważonego rozwoju we wspieraniu stosowania technicznych kryteriów kwalifikacji;

e) monitoruje tendencje w zakresie przepływów kapitału w kierunku zrównoważonych inwestycji na poziomie Unii i państw członkowskich oraz składa Komisji regularne sprawozdania na ten temat;

f) doradza Komisji w kwestii ewentualnej potrzeby opracowywania dalszych środków mających na celu poprawę dostępności i jakości danych;

g) doradza Komisji w kwestii przydatności technicznych kryteriów kwalifikacji, z uwzględnieniem potrzeby unikania nadmiernych obciążeń administracyjnych;

- h) doradza Komisji w kwestii ewentualnej konieczności zmiany niniejszego rozporządzenia;
 - i) doradza Komisji w kwestii oceny i opracowywania polityki w zakresie zrównoważonego finansowania, w tym odniesieniu do spójności polityki;
 - j) doradza Komisji w kwestii uwzględniania innych celów dotyczących zrównoważonego rozwoju, w tym celów społecznych;
 - k) doradza Komisji w kwestii stosowania art. 18 i ewentualnej potrzeby uzupełnienia zawartych tam wymogów.
3. Platforma uwzględni szeroki zakres opinii zainteresowanych stron.
4. Platformie przewodniczy Komisja; platforma zostaje utworzona zgodnie z przepisami horyzontalnymi dotyczącymi tworzenia i funkcjonowania grup eksperckich Komisji. W tym kontekście Komisja może zapraszać na zasadzie *ad hoc* ekspertów posiadających wiedzę specjalistyczną w określonych dziedzinach.
5. Platforma wykonuje swoje zadania zgodnie z zasadą przejrzystości. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej protokoły posiedzeń platformy i inne odnośne dokumenty.
6. W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego uznają, że działalność gospodarcza, która nie spełnia technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub w odniesieniu do której takie kryteria nie zostały jeszcze ustanowione, powinna kwalifikować się jako zrównoważona środowiskowo, mogą oni o tym powiadomić platformę.

Artykuł 21

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy, o których mowa w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2088 monitorowały przestrzeganie przez uczestników rynku finansowego wymogów określonych w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie zapewniają, by ich właściwe organy posiadały wszelkie uprawnienia nadzorcze i uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających niezbędne do wykonywania ich funkcji w ramach niniejszego rozporządzenia.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia wszystkie właściwe organy współpracują ze sobą i bez zbędnej zwłoki przekazują sobie nawzajem informacje mające znaczenie do celów wykonywania ich obowiązków w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Środki i sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia art. 5, 6 i 7. Przewidziane środki i sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 23

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 oraz art. 15 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 12 lipca 2020 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem i podczas opracowywania aktów delegowanych Komisja gromadzi wszelką niezbędną wiedzę specjalistyczną, w tym w drodze konsultacji z ekspertami należącymi do grupy ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania, o której mowa w art. 24. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja działa zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 lub art. 15 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie czterech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 24

Grupa ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania

1. Grupa ekspertów z państw członkowskich ds. zrównoważonego finansowania (zwana dalej „grupą ekspertów z państw członkowskich”) doradza Komisji w kwestii adekwatności technicznych kryteriów kwalifikacji oraz podejścia przyjętego przez platformę, co do opracowywania tych kryteriów zgodnie z art. 19.
2. Komisja przekazuje informacje państwom członkowskim w ramach posiedzeń grupy ekspertów z państw członkowskich w celu ułatwienia terminowej wymiany poglądów między państwami członkowskimi a Komisją, w szczególności w odniesieniu do najważniejszych rezultatów wypracowywanych przez platformę, takich jak nowe techniczne kryteria kwalifikacji lub ich istotne aktualizacje, lub projektów sprawozdań.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 25

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/2088

W rozporządzeniu (UE) 2019/2088 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Zasada »nie czyn poważnych szkód«

1. Europejskie urzędy nadzoru ustanowione rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 (łącznie zwane »europejskimi urzędami nadzoru«), poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji dotyczących zasady »nie czyn poważnych szkód«, o której mowa w art. 2 pkt 17 niniejszego rozporządzenia, spójne z treścią, metodami i sposobem prezentacji w zakresie wskaźników zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do niekorzystnych skutków, o których mowa w art. 4 ust. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.
2. Europejskie urzędy nadzoru przedstawiają Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 1, do dnia 30 grudnia 2020 r.
3. Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.”;

2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy uczestnicy rynku finansowego udostępniają produkt finansowy, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (*) (UE) 2020/852, do informacji ujawnianych na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia włączają informacje wymagane na podstawie art. 6 rozporządzenia (UE) 2020/852

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”;

b) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji ujawnianych na podstawie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 2a niniejszego artykułu.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, ich cechy oraz różnice pomiędzy nimi, a także cel polegający na ujawnianiu informacji, które mają być dokładne, rzetelne, jasne, niewprowadzające w błąd, proste i zwięzłe, oraz – w razie potrzeby, z myślą o osiągnięciu tego celu – opracowują projekt zmian regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. W projektach regulacyjnych standardów technicznych uwzględnia się odpowiednie daty rozpoczęcia stosowania określone w art. 27 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 w odniesieniu do celów środowiskowych, określonych w art. 9 tego rozporządzenia.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawią Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym:

a) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2021 r.; oraz

b) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. c)–f) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2022 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.”;

3) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Uczestnicy rynku finansowego włączają do informacji ujawnianych na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia informacje wymagane na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2020/852”;

b) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji ujawnianych na podstawie z ust. 1 - 4 niniejszego artykułu.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

6. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 4a niniejszego artykułu.

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, ich cele, o których mowa w ust. 4a niniejszego artykułu, oraz różnice pomiędzy nimi, a także cel polegający na ujawnianiu informacji, które mają być dokładne, rzetelne, jasne, niewprowadzające w błąd, proste i zwięzłe, oraz – w razie potrzeby, z myślą o osiągnięciu tego celu – opracowują projekt zmian regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. W projektach regulacyjnych standardów technicznych uwzględnia się odpowiednie daty rozpoczęcia stosowania określone w art. 27 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 w odniesieniu do celów środowiskowych, określonych w art. 9 tego rozporządzenia.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawią Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym:

- a) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2021 r.; oraz
- b) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. c)–f) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2022 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.”;

4) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

- „c) w przypadku produktu finansowego podlegającego art. 5 rozporządzenia (UE) 2020/852 – informacje wymagane na podstawie tego artykułu;
- d) w przypadku produktu finansowego podlegającego art. 6 rozporządzenia (UE) 2020/852 – informacje wymagane na podstawie tego artykułu.”;

b) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji ujawnianych na podstawie ust. 1 lit. a) i b)”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu

5. Europejskie urzędy nadzoru, poprzez wspólny komitet, opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania szczegółów treści i prezentacji informacji, o których mowa w ust. 1 lit. c) i d).

Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje produktów finansowych, ich cechy i cele oraz różnice pomiędzy nimi oraz, w razie potrzeby, opracowują projekt zmian regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. W projektach regulacyjnych standardów technicznych uwzględnia się odpowiednie daty rozpoczęcia stosowania określone w art. 27 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 w odniesieniu do celów środowiskowych określonych w art. 9 tego rozporządzenia. Europejskie urzędy nadzoru aktualizują regulacyjne standardy techniczne w świetle zmian w regulacjach i rozwoju technologicznego.

Europejskie urzędy nadzoru przedstawią Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym:

- a) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2021 r.; oraz
- b) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. c)–f) rozporządzenia (UE) 2020/852 do dnia 1 czerwca 2022 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.”;

5) art. 20 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu:

- a) art. 4 ust. 6 i 7, art. 8 ust. 3, art. 9 ust. 5, art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 4 i art. 13 ust. 2 stosuje się od dnia 29 grudnia 2019 r.;
- b) art. 2a, art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 6 i art. 11 ust. 5 stosuje się od dnia 12 lipca 2020 r.;
- c) art. 8 ust. 2a i art. 9 ust. 4a stosuje się:
 - (i) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2020/852 od dnia 1 stycznia 2022 r.; oraz
 - (ii) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. c)–f) rozporządzenia (UE) 2020/852 od dnia 1 stycznia 2023 r.;
- d) art. 11 ust. 1, 2 i 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.”.

Artykuł 26

Przegląd

1. Do dnia 13 lipca 2022 r. i następnie co trzy lata Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym ocenia się:

- a) postępy w wykonywaniu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do opracowywania technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej;
- b) ewentualną konieczność zmiany i uzupełnienia określonych w art. 3 kryteriów kwalifikowania danej działalności gospodarczej jako zrównoważonej środowiskowo;
- c) stosowanie definicji zrównoważonych środowiskowo inwestycji w prawie Unii, a także na poziomie państw członkowskich, w tym przepisów wymaganych w celu utworzenia mechanizmu weryfikacji zgodności z kryteriami określonymi w niniejszym rozporządzeniu;
- d) skuteczność zastosowania technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia w zakresie przekierowywania inwestycji prywatnych w stronę zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej, szczególnie w odniesieniu do przepływów kapitału, łącznie z udziałem kapitałowym, do przedsiębiorstw prywatnych i innych podmiotów prawnych zarówno poprzez produkty finansowe, objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, jak i inne produkty finansowe;
- e) dostęp uczestników rynku finansowego objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, oraz inwestorów do wiarygodnych, terminowych i możliwych do zweryfikowania informacji i danych dotyczących przedsiębiorstw prywatnych i innych podmiotów prawnych, z uwzględnieniem spółek, w których dokonano inwestycji, objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i nim nieobjętych oraz – w obu przypadkach – w odniesieniu do kapitału własnego i kapitału obcego, z uwzględnieniem związanych z tym obciążeń administracyjnych, a także procedur dotyczących weryfikacji danych niezbędnych do określenia stopnia dostosowania do technicznych kryteriów kwalifikacji i zapewnienia zgodności z tymi procedurami;
- f) zastosowanie art. 21 i 22.

2. Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja opublikuje sprawozdanie opisujące przepisy, które byłyby wymagane do rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia poza zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą oraz opisujące przepisy niezbędne do objęcia tym zakresem:

- a) działalności gospodarczej, która nie ma istotnego wpływu na zrównoważenie środowiskowe, oraz działalności gospodarczej, która wyrządza poważne szkody zrównoważeniu środowiskowemu, jak również przegląd adekwatności szczególnych wymogów dotyczących ujawniania informacji w odniesieniu do przejściowej działalności i działalności wspomagającej; oraz
- b) innych celów dotyczących zrównoważonego rozwoju, w tym celów społecznych.

3. Do dnia 13 lipca 2022 r. Komisja oceni skuteczność procedur doradczych do celów opracowywania technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 27***Wejście w życie i stosowanie**

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Art. 4, 5, 6 i 7 oraz art. 8 ust. 1, 2 i 3 stosuje się:
 - a) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. a) i b), od dnia 1 stycznia 2022 r.; oraz
 - b) w odniesieniu do celów środowiskowych, o których mowa w art. 9 lit. c)–f), od dnia 1 stycznia 2023 r.
3. Art. 4 nie stosuje się do systemów zachęt podatkowych opartych na certyfikatach, które istnieją przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i które określają wymogi w odniesieniu do produktów finansowych, których celem jest finansowanie zrównoważonych projektów.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 czerwca 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. BRNJAC
Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/853

z dnia 18 czerwca 2020 r.

upoważniająca Niemcy do zmiany porozumienia dwustronnego w sprawie transportu drogowego ze Szwajcarią w celu dopuszczenia przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 20 ust. 1 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie przewozu kolejowego i drogowego rzeczy i osób ⁽³⁾ (zwanej dalej „umową UE-Szwajcaria”) nie jest dozwolony transport osób autokarem i autobusem między dwoma punktami położonymi na terytorium tej samej Umawiającej się Strony przez przewoźników mających siedzibę na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, zwany kabotażem.
- (2) Zgodnie z art. 20 ust. 2 umowy UE-Szwajcaria nadal można korzystać z istniejących praw do kabotażu wynikających z dwustronnych porozumień zawartych między państwami członkowskimi a Szwajcarią, które obowiązywały w momencie zawarcia umowy UE-Szwajcaria, tj. w dniu 21 czerwca 1999 r., pod warunkiem że nie dochodzi do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji. Dwustronne porozumienie w sprawie transportu drogowego między Szwajcarią a Niemcami z dnia 17 grudnia 1953 r. ⁽⁴⁾ (zwane dalej „porozumieniem Szwajcaria-Niemcy”) nie dopuszcza wykonywania przewozów kabotażowych w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem pomiędzy tymi dwoma państwami. W związku z tym prawo do wykonywania takich przewozów nie wchodzi w zakres praw objętych art. 20 ust. 2 umowy UE-Szwajcaria i wymienionych w załączniku 8 do tej umowy.
- (3) Zobowiązania międzynarodowe pozwalające na wykonywanie przewozów kabotażowych w Unii przez przewoźników mających siedzibę w Szwajcarii mogą mieć wpływ na art. 20 umowy UE-Szwajcaria ponieważ artykuł ten nie dopuszcza takich przewozów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 15.1.2020, s. 118.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 3 czerwca 2020 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 91.

⁽⁴⁾ Usystematyzowany zbiór szwajcarskich przepisów federalnych nr 0.741.619.136.

- (4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009⁽⁹⁾ pozwala na wykonywanie przewozów kabotażowych w Unii wyłącznie przez przewoźników posiadających licencję wspólnotową i na określonych warunkach. Zobowiązania międzynarodowe pozwalające na wykonywanie tego rodzaju przewozów przez przewoźników z państw trzecich nieposiadających takiej licencji mogą mieć wpływ na to rozporządzenie.
- (5) W rezultacie takie zobowiązania międzynarodowe wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii. Państwa członkowskie mogą negocjować lub zawierać takie zobowiązania tylko wtedy, gdy są do tego upoważnione przez Unię zgodnie z art. 2 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (6) Przewozy kabotażowe wykonywane w Unii przez przewoźników z państw trzecich nieposiadających licencji wspólnotowej, przewidzianej w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009, mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług autokarowych i autobusowych ustanowionego na mocy tego rozporządzenia. W związku z tym konieczne jest, aby upoważnienie na mocy art. 2 ust. 1 TFUE było przyznawane przez prawodawcę Unii zgodnie z procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 91 TFUE.
- (7) Pismem z dnia 11 maja 2017 r. Niemcy zwróciły się do Unii o upoważnienie do zmiany porozumienia Szwajcaria-Niemcy, aby dopuścić wykonywanie przewozów kabotażowych w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem w regionach przygranicznych Niemiec i Szwajcarii.
- (8) Przewozy kabotażowe pozwalają na zwiększenie współczynnika obciążenia pojazdów, co zwiększa efektywność ekonomiczną usług przewozu osób autokarem i autobusem. Należy zatem dopuścić takie przewozy w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między Niemcami a Szwajcarią w regionach przygranicznych tych dwóch państw. Mogłoby to jeszcze bardziej wzmocnić powiązania między tymi regionami przygranicznymi.
- (9) W celu zapewnienia, aby przewozy kabotażowe, których to dotyczy, nie wpływały nadmiernie na funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług autokarowych i autobusowych, ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1073/2009, dopuszczenie przewozów kabotażowych powinno być możliwe pod warunkiem, że nie dojdzie do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji.
- (10) Z tego samego powodu przewozy kabotażowe powinny być dozwolone wyłącznie w regionach przygranicznych Niemiec w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między Niemcami a Szwajcarią. W tym celu konieczne jest określenie regionów przygranicznych Niemiec dla potrzeb niniejszej decyzji w sposób, który należy uwzględnić rozporządzenie (WE) nr 1073/2009, a jednocześnie pozwala na zwiększenie efektywności przewozów, których to dotyczy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się Niemcy do zmiany porozumienia dwustronnego w sprawie transportu drogowego ze Szwajcarią z dnia 17 grudnia 1953 r. (zwanego dalej „porozumieniem Szwajcaria-Niemcy”) w celu dopuszczenia przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych Niemiec i Szwajcarii w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami, pod warunkiem że nie dojdzie do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji.

Za regiony przygraniczne Niemiec w rozumieniu akapitu pierwszego uznaje się okręgi administracyjne Fryburg i Tybinga w Badenii-Wirtembergii oraz okręg administracyjny Szwabia w Bawarii.

Artykuł 2

Niemcy poinformują Komisję o zmianie porozumienia Szwajcaria-Niemcy zgodnie z art. 1 niniejszej decyzji oraz prześlą Komisji tekst tej zmiany.

Komisja poinformuje o tym Parlament Europejski i Radę.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 88).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 czerwca 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. BRNJAC
Przewodniczący

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2020/854**z dnia 18 czerwca 2020 r.****upoważniająca Włochy do negocjowania i zawarcia ze Szwajcarią porozumienia dopuszczającego wykonywanie przewozów kabotażowych w regionach przygranicznych w ramach świadczenia międzynarodowych usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 20 ust. 1 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie przewozu kolejowego i drogowego rzeczy i osób ⁽³⁾ (zwanej dalej „umową UE-Szwajcaria”) nie jest dozwolony transport osób autokarem i autobusem między dwoma punktami położonymi na terytorium tej samej Umawiającej się Strony przez przewoźników mających siedzibę na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, zwany kabotażem.
- (2) Zgodnie z art. 20 ust. 2 umowy UE-Szwajcaria nadal można korzystać z istniejących praw do kabotażu wynikających z dwustronnych porozumień zawartych między państwami członkowskimi a Szwajcarią, które obowiązywały w momencie zawarcia umowy UE-Szwajcaria, tj. w dniu 21 czerwca 1999 r., pod warunkiem że nie dochodzi do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji. Włochy nie zawarły ze Szwajcarią żadnego porozumienia dwustronnego, które dopuszcza przewozy kabotażowe w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami. W związku z tym prawo do wykonywania takich przewozów nie wchodzi w zakres praw objętych art. 20 ust. 2 umowy UE-Szwajcaria i wymienionych w załączniku 8 do tej umowy.
- (3) Zobowiązania międzynarodowe pozwalające na wykonywanie przewozów kabotażowych w Unii przez przewoźników mających siedzibę w Szwajcarii mogą mieć wpływ na art. 20 umowy UE-Szwajcaria ponieważ artykuł ten nie dopuszcza takich przewozów.
- (4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 ⁽⁴⁾ pozwala na wykonywanie przewozów kabotażowych w Unii wyłącznie przez przewoźników posiadających licencję wspólnotową i na określonych warunkach. Zobowiązania międzynarodowe pozwalające na wykonywanie tego rodzaju przewozów przez przewoźników z państw trzecich nieposiadających takiej licencji mogą mieć wpływ na to rozporządzenie.
- (5) W rezultacie takie zobowiązania międzynarodowe wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii. Państwa członkowskie mogą negocjować lub zawierać takie zobowiązania tylko wtedy, gdy są do tego upoważnione przez Unię zgodnie z art. 2 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (6) Przewozy kabotażowe wykonywane w Unii przez przewoźników z państw trzecich nieposiadających licencji wspólnotowej, przewidzianej w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009, mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług autokarowych i autobusowych ustanowionego na mocy tego rozporządzenia. W związku z tym konieczne jest, aby upoważnienie na mocy art. 2 ust. 1 TFUE było przyznawane przez prawodawcę Unii zgodnie z procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 91 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 15.1.2020, s. 118.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 maja 2020 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 3 czerwca 2020 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 91.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 88).

- (7) Pismem z dnia 7 lutego 2018 r. Włochy zwróciły się do Unii o upoważnienie do zawarcia ze Szwajcarią porozumienia dopuszczającego wykonywanie przewozów kabotażowych w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem w regionach przygranicznych Włoch i Szwajcarii.
- (8) Przewozy kabotażowe pozwalają na zwiększenie współczynnika obciążenia pojazdów, co zwiększa efektywność ekonomiczną usług przewozu osób autokarem i autobusem. Należy zatem dopuścić takie przewozy w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między Włochami a Szwajcarią w regionach przygranicznych tych dwóch państw. Mogłoby to jeszcze bardziej wzmocnić powiązania między tymi regionami przygranicznymi.
- (9) W celu zapewnienia, aby przewozy kabotażowe, których to dotyczy, nie wpływały nadmiernie na funkcjonowanie rynku wewnętrznego usług autokarowych i autobusowych, ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1073/2009, dopuszczenie tych przewozów powinno być możliwe pod warunkiem, że nie dojdzie do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji.
- (10) Z tego samego powodu przewozy kabotażowe powinny być dozwolone wyłącznie w regionach przygranicznych Włoch w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między Włochami a Szwajcarią. W tym celu konieczne jest określenie regionów przygranicznych Włoch dla potrzeb niniejszej decyzji w sposób, który należycie uwzględni rozporządzenie (WE) nr 1073/2009, a jednocześnie pozwala na zwiększenie efektywności przewozów, których to dotyczy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się Włochy do negocjowania i zawarcia ze Szwajcarią porozumienia dopuszczającego przewozy kabotażowe w regionach przygranicznych Włoch i Szwajcarii w ramach świadczenia usług przewozu drogowego osób autokarem i autobusem między tymi dwoma państwami, pod warunkiem że nie dojdzie do dyskryminacji przewoźników mających siedzibę w Unii ani do zakłócenia konkurencji.

Za regiony przygraniczne Włoch w rozumieniu akapitu pierwszego uznaje się regiony Piemont i Lombardia oraz regiony autonomiczne Dolina Aosty i Trydent-Górna Adyga.

Artykuł 2

Włochy poinformują Komisję o zawarciu porozumienia zgodnie z art. 1 niniejszej decyzji oraz przekażą Komisji tekst tego porozumienia.

Komisja informuje o tym Parlament Europejski i Radę.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 czerwca 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. BRNJAC
Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL